

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

44. ČÍSLO / XXII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

2. LISTOPADU 2014

Z obsahu:

Církev-Nevěsta očekává svého Ženicha

Katecheze Svatého otce při generální audienci 15. října 2014 na náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

Ti nejubožejší zde i na onom světě

Bl. Evženie Smetová (1825-1871)
- strana 4 -

Uhášejíme oheň utrpení

Malgorzata Radomska
- strana 6 -

O ztotožnění se s vůlí Boží

Sv. Alfons Maria z Liguori
- strana 7 -

Základní lidská práva rodičů a dětí jsou v ohrožení

- strana 9 -

Úplné štěstí

(2 - dokončení)

Obrácení je možné, i když se člověk pohybuje na samém dně existence...

- strana 10 -

Poslání kněze

v hodině smrti

Prof. Dr. Georg May

- strana 12 -

Vzpomínky

na papeže Pia X. (3)

Kardinál R. Merry del Val

- strana 13 -

Ludovico Carracci (1555-1619): *Anděl vysvobozuje duši z očistce*

Církev-Nevěsta očekává svého Ženicha

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci

15. října 2014 na náměstí Sv. Petra v Římě

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Doposud jsme mluvili o církvi, o naší svaté matce církvi hierarchické, o putujícím lidu Božím. Dnes si položíme otázku: Co bude nakonec s lidem Božím? Co bude s každým z nás? Co máme očekávat? Apoštol Pavel povzbuzoval křesťany ze soluňské obce, kteří si tyto otázky kladli, a po své argumentaci pronesl výrok, který je jedním z nejkrásnějších z celého Nového zákona: „A pak už budeme s Pánem navždycky!“ (1 Sol 4,17) Věříte tomu? (*a s úsměvem dodává*) Myslím, že ne tak docela... Budeme to tedy třikrát společně opakovat: „A pak už budeme s Pánem navždycky!“ (*třikrát opakuje*) ... Jsou to jednoduchá slova, která jsou však nabitá obrovskou nadějí! Tuto poslední a definitivní dimenzi symbolicky opisuje kniha Zjevení svatého Jana, kde se s odkazem na tušení proroků mluví o „novém Jeruzalé-

mu, který sestupuje z nebe od Boha; byl vystrojen jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha“ (srov. Zj 21,2). To nás čeká! Ano, a kdo je tedy církev? Boží lid, který následuje Pána Ježíše a den za dnem se chystá na setkání s ním, jako nevěsta na setkání s ženichem. A nejsou to jen slova: bude to svatba v opravdovém a vlastním smyslu! Ano, protože Kristus, jenž se stal člověkem jako my a všechny nás svojí smrtí a svým vzkříšením v sobě sjednotil, se s námi opravdu zasnoubil a učinil z nás – jakožto lidu – svoji nevěstu. Není to nic jiného než dovršení plánu společenství a lásky sprádaného Bohem v průběhu dějin, dějin Božího lidu a také dějin vlastních každému z nás. Pán to uskutečňuje.

Je tu však jiný prvek, který nás dále posiluje a otevírá naše srdce. Jan nám říká, že v církvi, Kristově Nevěstě, se zviditelňuje „nový Jeruzalém“. To znamená, že církev kromě toho, že je nevěstou,

je povolána stát se městem, které je povýtce symbolem soužití a lidských vztahů. Jak krásné je proto, že již nyní můžeme podle dalšího působivého obrazu z Apokalypsy nazírat všechny lidi a všechny národy shromážděné společně v tomto městě jakoby ve stanu, „Božím stanu“ (srov. Zj 21,3)! V tomto oslaveném rámci již nebude odloučení, přestoupení a rozdíly žádného druhu ať sociální, etnické či náboženské povahy, ale všichni budeme jedno v Kristu.

Tváří v tvář této neslýchané a podivuhodné scénérii nemůže naše srdce nepociťovat mocnou potěchu naděje. Všimněte si, že křesťanská naděje není pouhou tužbou, přáním, není optimismem. Pro křesťana je naděje očekáváním, vroucím a vášnivým očekáváním posledního a definitivního dovršení tajemství, mystéria Boží lásky, ve kterém jsme byli znovuzrozeni a ve kterém už žijeme. Je to čekání na někoho, kdo se chystá přijít: Krista Pána, který je nám den za dnem blíže a který nás nakonec přijde uvést do plnosti svého společenství a svého pokoje. Církev má proto za úkol udržovat tento

Dokončení na str. 5

Samy sobě už pomoci nemožou, ale putujícímu lidu Božimu zde na zemi mohou vyprošovat všechny milosti – duše v očistci. (str. 6) Na vrcholu tohoto propojení putující, či bojující církve s církvi očišťující se je spojení s církvi vítěznou – nebem. Nejsou to fráze a nejsou to filosofické řeči. Je to reálná skutečnost! Dokládá to především Písmo svaté a také mnohá svědectví ze života svatých – tentokrát můžeme číst o životním díle bl. Evženie Smetové. (str. 4)

Znamená to pro nás jednu závažnou skutečnost – jsme odpovědní za ukrácení časných trestů za hříchy duší, které jsou v očistci. Ano, ony mají jistotu spásy, ale čekají na vysvobození z očistného procesu, aby už mohly patřit na Boha tváří v tvář. A my, žijící zde na zemi, můžeme ukrátit čas jejich očistcového trápení – svou modlitbou a obětmi za ně. Kdo se snaží prožívat společenství s dušemi v očistci, bývá odměněn podivuhodnými milostmi. A dá se pak

očekávat, že bude pro něho mnohem snadnější přijmout realitu smrti a nutnosti přípravy na ni. K dobré přípravě patří mj. i svátost pomazání nemocných a odpuštění hříchů Bohem prostřednictvím kněze ve svátosti smíření – těžce hřeší, kdo vyčkává až na dobu, kdy už jsou ztraceny všechny naděje na uzdravení. (str. 12) Kněz je v takových případech zástupcem Krista zde na zemi s mimořádnými pravomocemi.

Podle sv. Alfonse z Liguori (viz též KKC 2822n.) je rozhodující skutečností pro život člověka a spásu jeho duše ztotožnění se s Boží vůlí. (str. 7) Dá se říci, že v tomto tajemství spojení Boha s člověkem je obsaženo vše, oč máme usilovat zde na zemi. Neboť budeme-li na konci svého života zcela odevzdáni do vůle Boží, pak si můžeme být jisti i věčnou odměnou – nebeskou blažeností. Kdo však ve svém životě neusiluje

Editorial

o sjednocení s vůlí Boží, nebude s ní sjednocen ani ve smrti a hrozí, že jeho osudem bude věčné zavržení.

Praktický příklad, jak Bůh proměňuje lidský život, nám poskytuje Piotrovo svědectví. (str. 10) Ukazuje nám, že člověk, který se „vyhýbá“ tomu, aby Bůh řídil jeho život, hledá své štěstí ve falešných náhražkách. Teprve když dovolí Bohu, aby „něco“ s jeho životem udělal, najde vytoužené štěstí, a to v takové míře, kterou si nedovede vůbec představit. Pak je takový člověk pravým svědkem živého Boha v nás, jak je to vidět i na svatém Piu X.: „Proč nás tolik přitahuje?“ (str. 13)

A to je přesně to, co dnešní svět potřebuje, aby ďáblová moc byla otupena a mnohé duše došly obrácení a spásy. Pak také ti, kdo jsou teď od Boha odvráceni, budou moci šťastně říci, třeba trochu i díky nám, čtenářům Světla: „Byl jsem mrtev, ale nyní žiji – ve společenství svatých před Boží tváří navždycky!“

Daniel Dehner

Dnešního dne si máš zvláštním způsobem připomínat své druhé, kteří tě předešli na věčnost. Svátý Pavel ti při této příležitosti chce jako zvláštní dar odhalit jedno tajemství. Při svých modlitbách za zemřelé se máš opírat o vědomí, jak velkou láskou miluje Bůh ty, které stvořil ke svému obrazu. Pros Ducha Svatého, aby ti světlem své milosti zpřístupnil poznání vznešené Boží pravdy.

Velký apoštol zvolil zvláštní způsob, jak ti přiblížit nekonečnou Boží lásku. Odvolává se na tvou lidskou zkušenost, ale nikoliv tak, abys v ní hledal něco Boží lásky podobného. Právě naopak: vysvětluje ti, že míra, jakou nás Bůh miluje, nemá mezi lidmi obdoby. Tu nejvyšší oběť lásky – oběť vlastního života – přinesl za nás Syn Boží v době, *kdy jsme ještě byli hříšníci.*⁽¹⁾ Čím jsme mohli probudit jeho milosrdenství, když jsme stáli v řadách jeho nepřátel? My sami jsme se o to nemohli přičinit ničím, ale On si nás tak nepochopitelně zamiloval, že si přímo v nás připravil něco, co bude neodolatelně přitahovat jeho dobrotu: je to jeho vlastní obraz, který vložil do naší duše a do našeho srdce.

Jestliže se tedy svému Spasiteli jevíš jako hodný nejvyšší a nejnezjistnější lásky, i když jeho obraz v tobě je zavalen ohavností hříchu a zloby, s jakým zalíbením se bude v tobě zhlížet, jestliže své nitro očistiš, aby jeho podoba v tobě zářila v čistotě a upřímnosti? Jestliže se tedy *smíš chlubit* jeho podobou, nemůžeš svému Pánu odpovědět lépe, než když budeš tuto jeho podobu stále zbavovat všeho nánosu hříšnosti a budeš ji zdokonalovat tím, že budeš svého milujícího Dobrodince co nejvěrněji následovat.

Boží Syn přišel mezi nás nejen proto, aby v poslušnosti k Otci *zemřel za bezbožníky*, ale také proto, aby těmto bezbožníkům ukázal, jak mohou i při své lidské malosti a hříšnosti nejlépe následovat i nejsvětějšího Boha. Je to právě ona jasnozřivost Boží lásky, která si umí najít Boží obraz v člověku a dívat se na něj, i když je zasypan troskami lidské bídy a ubohosti, a milovat jeho nositele, přestože se ti jeví jako ošklivý.

Zdá se ti to nepochopitelné, nebo je ti to dokonce proti srsti? Když si upřímně přiznáš, že se necítíš schopný jít za Pánem právě touto cestou, je to dobrý krok k tomu, aby ses zbavil hlavní překážky, která tě činí Pánem nepodobným.

Proč Bůh *skrýl toto tajemství před moudrými a rozumnými a zjevil je maličkým*? Protože

Dárce milosrdenství a naděje

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Pojďte ke mně.

moudří a rozumní přijímají jen to, co pokládají za svou vlastní moudrost a rozumnost. Otec tedy svá tajemství odhaluje před *maličkými*. Tak se mu *zalíbilo*, protože oni umí být vnímaví a otevření k jeho hlasu, umí rozpoznávat jeho vnuknutí, znamení, napomenutí i jeho čas. Ježíš dává poznat svého Otce nikoliv těm, které aktivizuje jejich pyšné sebevědomí, ale obrací se k maličkým, které živi pokorná vděčnost. Netoužíš také být jedním z těch, za které Ježíš Otcí tak vroucně děkuje?

Využij tohoto Ježíšova rozpoložení a předlož mu upřímně stav své duše. On, který sestoupil z božské výšiny, aby se stal slabým člověkem, ví dobře, jak obtížné může být stát se *maličkým*. Zakusil to sám na sobě a ví, jak teprve ty ve své hříšnosti a zaslepenosti se *lopotíš se svým břemenem*. Nemáš opravdu nikoho, kdo by ti lépe rozuměl a u koho bys mohl najít *odpočinutí*.

Tvé tíživé břemeno a těžký chomout je tvoje pýcha. Zavádí tě do světa klamu a nepravdy a nedopřává ti klidu. Ježíšovo *lehké břímě* a *sladké jho* je pokora. Jen ve stavu pravdy a prostoty můžeš prožívat radostnou důvěru a bezpečnou svobodu, ona tě vede zpět do Otcovy náruče, která *netlačí ani netíží*. Ježíš mluví z vlastní zkušenosti. Mohl se stát člověkem jen cestou pokoření. Jen pokora ho snížila až k tobě. Tebe naopak pokora pozvedá k Bohu. Není jiné základny, na které by se mohl setkávat člověk a Bůh. Nyní můžeš pochopit, proč pravá velikost spočívá právě v tom, stát se maličkým.

Vstup do Ježíšovy školy, kde se vyučuje nepopulárním ctnostem, *tichosti a pokoře*. Jejich cena je v tom, že si je kvůli tobě osvojil sám Bůh. To, co se ti zatím jevílo jako obávané jho, neponeseš sám. Tvůj Pán je nese před tebou. Poneseš-li je radostně a ochotně, tak jak to z lásky k Otci a k tobě činí On, nebude tě už tížit. Začni mu sloužit ve svých bližních, jako Bůh slouží tobě. Pokus se o to a přesvědčíš se, jak sladké je jeho břemeno. Pak pocítíš neodolatelnou touhu být mu podobným v jeho nezištné lásce, zbavovat

Liturgická čtení

Varianta:

1. čtení – Job 19,1.23–27a

Job se ujal slova a řekl: „Kéž by byla napsána má slova, kéž by byla vyryta do mědi, železným rydlem do olova, navěky vtesána do kamene. Ale já vím, že můj Obhájce žije a jako poslední vstane na zemi, u sebe mě postaví po mém probuzení a ve svém těle spatřím Boha. Já sám ho spatřím.“

2. čtení – Řím 5,5–11

Bratři! Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán. Kristus přece v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého – možná, že se někdo umřít odhodlá za toho, kdo je mu milý. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme ještě byli hříšníci. Tím spíše tedy budeme zachráněni skrze něho od Božího hněvu teď, když jsme ospravedlněni jeho krví. Neboť jestliže jsme s Bohem byli usmířeni smrtí jeho Syna v době, kdy jsme s ním byli ještě znepráteneni, tím spíše – po usmíření – budeme zachráněni jeho životem. Ba ještě více! Smíme se i chlubit Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, protože skrze něho se nám nyní dostalo usmíření.

Evangelium – Mt 11,25–30

Ježíš řekl: „Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skrýl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otce nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit. Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“

vát břemena znavené a obtížené bratry zde na zemi i tam, kde musí očistcový plamen dokonat to, co neuskutečnili v pozemském životě: očistit zkalený Boží obraz, aby *mohli požívat Hospodinovy něhy a vidět blaho od Hospodina v zemi živých*⁽²⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Řím 5,8; ⁽²⁾ srov. žalm 77

Ti nejubožejší zde i na onom světě

Bl. Evženie Smetová (1825–1871)

Tato zakladatelka kongregace Pomocnic duší v očistci byla 26. května 1957 blahorečena papežem Piem XII. V roce 1853 jako 28letá se poprvé zamýšlela nad touto skutečností: „Pro všechny potřeby putující církve existují náboženské společnosti, ale nejsou tady žádné, které by se zcela věnovaly trpící církvi skutky zbožnosti a lásky k bližnímu.“ To byl výchozí bod pro založení kongregace, jejíž sestry dnes působí v mnohých zemích Evropy, ale také v Indii, Číně a na Tchaj-wanu.

Evženie se narodila 25. března 1825 v severofrancouzském městě Lille. Inteligentní, citlivé a živé dítě si všimlo, že se matka často modlí za duše v očistci. Proto dívčenko velmi znepokojilo, když jednoho dne našla na hřbitově opuštěné hroby, zarostlé mechem. Pocítila hluboký soucit se zesnulými, když se zjevně za ně už nikdo nemodlil. Takto padlo první semínko povolání do její duše. Sedmiletá Evženie dostala další velkou milost, když se svými spolužačkami chytala motýly a když hru náhle přerušila a řekla: „Představte si, kdyby jedna z našich malých kamarádek seděla ve vězení za zavřenými dveřmi a bylo by v mé moci dveře otevřít a z vězení ji osvobodit. Jaký smutek by jí způsobilo, kdyby viděla, že chytám motýly, bavím se a lhostejně běhám kolem zavřených dveří, namísto toho, abych jí odtud vysvobodila! No, a takto trpí duše v očistci, když na ně přátelé zapomínají.“

Od té doby se Evženie s větší horlivostí začala modlit za duše v očistci a snažila se pro to získat i své kamarádky. Jedné z nich napsala: „Chci vyprázdnit očistec!“

**„Bože můj,
ty jsi moje Prozřetelnost“**

Jedenáctiletá Evženie chodila do internátní klášterní školy Sacré-Couer. Především se tam – bez rodičovské pomoci – naučila spoléhat se ve všech malých a velkých záležitostech jen na Boha. Přitom zjistila, že na Boží Prozřetelnost se lze spolehnout vždy a zcela. Právě toto mělo mít rozhodující význam pro její celý budoucí život. O jednom ze zážitků, na který nikdy nezapomněla, později ráda vyprávěla svým duchovním dětem:

„V kapli jsem měla svoje oblíbené místo. Viděla jsem odtamtud přímo na oltář. Oznámili nám, že při dalším slavnostním

ceremoniálu na těchto předních místech mohou sedět pouze žákyně oblečené v bílém stejnokroji. Žel, ten můj zůstal doma a na to, aby mi jej přinesli, bylo už příliš málo času. V modlitbě jsem se vroucně obrátila k Bohu a jaksi jsem důvěřovala, že budu vyslyšena. V předvečer svátku jsem s bušícím srdcem šla do velké společné ložnice. A co jsem viděla? Na mé posteli ležely šaty! Padla jsem na kolena a slíbila Bohu: »Moje milá Prozřetelnosti, budu od tebe očekávat vše, od malého špendlíku až po nebe!«

Bylo jí pouhých dvanáct let, ale byla už úplně zamilována do Boží Prozřetelnosti. V roce 1837 si napsala do deníku: „Bože můj, ty jsi moje Prozřetelnosti. Kéž bych jednoho dne mohla být já tvojí prozřetelností! Ty mi dáváš všechno, také já

Když se naposledy dokázala chopit péra, napsala: „Už 28 let se modlím každý den: Ježíši, dej, aby mi kříž daroval lásku!“

bych ti ráda něco dala.“ Ale co mělo být to „něco“? Stále více v ní dozrávala touha stát se řeholnicí a tak se darovat Boží Prozřetelnosti. Rodiče jí to však pro její chatrné zdraví a časté neuralgické bolesti nedovolili.

„Vím, jak se já mohu stát prozřetelností pro Boha“

„Ježíši, chci být hodna lásky, abys skrze mne mohl být milován!“

S tímto předsevzetím, které si napsala do deníku, se po skončení školy jako 18letá vrátila domů. Studovala umění a hudbu, pomáhala v domácnosti, především však rozvinula až neuvěřitelnou činnost pomoci nuzným.

Bl. Evženie Smetová

Ve farnosti pořádala loterie a výnosy věnovala na opravu kostela, vykupovala otrokyně, žebrała o milodary pro misi v Číně a v Africe. Vyhledávala chudé v blízkém okolí, obstarávala jim šaty, vařila pro ně polévku a připravovala potravinové balíky; na ně vždy pod příjemce napsala: „Modlí se za duše v očistci.“ To byla takřkajíc „cena“ za balík. Při tom, jak moc pomáhala chudým zde na zemi, mnohem více jí na srdci ležely duše v očistci. Všude za ně žebrała o modlitby: „Vím, jak se já mohu stát prozřetelností pro Boha. On miluje duše v očistci, a protože je spravedlivý, nemůže je osvobodit. Dám mu duše, které miluje, a poprosím také všechny své známé, aby mu dávali duše svými modlitbami a obětmi. Můžeme dát něco jemu; tomu, který nám dává všechno!“

Kongregace pro duše v očistci

Potom nastal rozhodující moment milosti a Evženie pochopila, že si Pán přeje, aby založila sdružení, jehož členové se budou modlit a obětovat za duše v očistci. Bylo to po mši svaté v den Vzpomínky na všechny věrné zemřelé v roce 1853. V nejistotě, zda tato myšlenka skutečně pochází od Boha, prosila: „Pane, když jsi to ty, kdo mi vnuká tuto myšlenku, pak učiň, aby jedna z mých přítelkyň při odchodu z kostela vzpomenula očistec.“ Jen co sešla o čtyři schody níže, přistoupila k ní přítelkyně a bezprostředně řekla: „Ev-

žení, při vystavené Svátosti oltářní jsem slíbila, že v listopadu spolu s tebou učiním všechno pro duše v očištění.“

Neuvěřitelné! Evženie byla hluboce dojata. Na její prosbu o znamení by jí Bůh nemohl odpovědět jasněji. Ale úkol byl příliš velký na to, aby ji tato jedna věta zbavila všech pochybností o božském původu této myšlenky. Znovu proto prosila: „Pane, pokud je to tvá vůle, ukaž mi to prostřednictvím důkazů.“ Nebylo to málo, o co prosila, Prozřetelnost jí měla dát pět důkazů. Všechny pět dostala postupně v průběhu dvou let.

Na radu biskupa Chalandona se Evženie obrátila prostřednictvím jistě přítelkyně i na faráře z Arsu. Osvícený duchovní vůdce a zpovědník se hodinu modlil před Svátostí oltářní a následně řekl svému sekretáři Toccanierovi: „Řehole pro duše v očištění, na to jsem už dávno čekal! ... Řekněte jí, že má založit řeholi pro duše v očištění, kdy chce, protože tato řehole je dílo, které si Bůh odedávna přeje. Je uskutečněním myšlenky lásky Ježíšova Srdce.“

Evženie už více nemohla pochybovat. Opustila rodičovský dům a 19. ledna 1856 přišla do Paříže, kde se nejprve přidala ke skupině žen, které už pracovaly pro duše v očištění. Brzy to byla ona, kdo převzal vedení, i když sama nevěděla, jak má vypadat jejich všední den. V této době krajní nejistoty se ještě vroucněji upínala na Pána. Nespočetněkrát opakovala: „Boží Prozřetelnosti, vedená Ježíšovým Srdcem, stůj při nás!“ A Prozřetelnost ji neopustila. Dne 2. července 1856 klepal někdo na dveře a prosil sestry o opatrování jednoho nemocného chudáka v jeho domě. A tehdy Evženie uslyšela ve svém nitru hlas: „Takto mě máš milovat!“ Teď to věděla, co si Bůh od nich přál: „Máme se věnovat nejubožejším a nejopuštěnějším na tomto i na onom světě!“

Kromě jedné velké dobroditelky a domu na ulici St. Jean Baptiste-de-la-Salle v Paříži (dodnes je generálním mateřským domem) darovala Boží Prozřetelnost malému společenství i duchovního vůdce, jezuitského kněze P. Basuiaua. Ten pomáhal Evženii zorganizovat život sester podle spirituality sv. Ignáce z Loyoly. S pěti společnicemi složila 27. prosince 1856 Evženie v 31 letech první sliby. Dostala řeholní jméno Marie od Prozřetelnosti a stala se první generální představenou. Jako

žhnoucí a dobře viditelný plamen naděje, aby mohla nadále zářit jako bezpečné znamení spásy a svítit celému lidstvu na cestu, která vede k setkání s milosrdnou tváří Boha.

Draží bratři a sestry, toto tedy očekáváme: až se vrátí Ježíš! Církev-Nevěsta očekává svého Ženicha! Musíme se však velice upřímně ptát: Jsme opravdu zářivými a věrohodnými svědky tohoto očekávání, této naděje? Žijí ještě naše společenství v tomto znamení přítomnosti Pána Ježíše a ve vroucím očekávání jeho příchodu, anebo vypadají unaveně a otupěle pod tíží námahy

a rezignace? Nejsme také vystaveni riziku, že nám dojde olej víry, olej radosti? Dejme si pozor!

Prosme Pannu Marii, Matku naděje a Královnu nebe, aby nás uchovávala ustavičně v postoji naslouchání a očekávání, abychom tak již nyní byli prostoupeni Kristovou láskou a jednoho dne se nám dostalo účasti na radosti bez konce v plném společenství Boha. A nezapomeňte, nikdy nezapomeňte: „A pak už budeme s Pánem navždycky!“ (1 Sol 4,17) *(opět třikrát opakuje spolu s přítomnými).*

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

čtvrtý slib si sestry předsevzaly: „Za duše v očištění se modlit, trpět a pracovat.“

Svatý farář arský Evženii v jednom dopise napsal: „Je to Bůh, od kterého máte vnuknutí skutky milosrdenství pracovat pro vysvobození duší z očištění. Takto jednáte naprosto v duchu našeho Pána, protože přinášíte pomoc a úlevu současně jeho trpícím údům na zemi a také v očištění.“

Přišly mnohé

Velmi rychle přišly mnohé dívky a mladé ženy, které se přidaly k Marii od Prozřetelnosti. A tak 29. června 1864 otevřela nový klášter v Nantes a v roce 1869 v Bruselu. Dělal to však s těžkým srdcem, protože už jistou dobu trpěla neznámou nemocí; to se zkomplikovalo i rakovinou, kterou v tichosti snášela deset let, až do doby, kdy už ji více nemohla skrývat. Navíc se k tomu přidala i velká duchovní temnota. Do svého deníku si napsala: „Smutek – velký jako moře... Zdá se mi, jako by mými žilami protékal oheň.“ Ale zaznamenala také: „Vizitaci v noviciátě statečně vykonám. Nevynechám ani přednášku. V době odpočinku budu vyprávět o dějinách díla, což se novicek vždy dotkne a vzpruží je.“

Její nový duchovní vůdce, P. Pierre Olivaint, jezuita, ji utěšoval: „Je to vaše povolání, které vás dovedlo do tohoto stavu. Nacházíte se v očištění. Nechť vám chybí cokoli, nikdy však ne důvěra!“ Osm let Marie od Prozřetelnosti prožívala trýznivou vnitřní vyprahlost. „Kdybys věděl, jak se vidím před Bohem! Jsem stále hluchá, nemá a slepá... Duše v očištění žije bez svět-

la, protože nemůže vidět Boha. Žije bez radosti, protože ho nevlastní, ale dokonale a vždy ho poslouchá. Můj život musí být nepřetržitým očištěním. Je to cesta, po které mě vede Boží vůle.“

V roce 1867 prosil biskup Languillat o posily do Číny. Dne 16. října téhož roku opustilo prvních šest sester Francii, aby pomáhaly jezuitům na misi v Šanghaji. Odcházely s jedním usmívajícím se okem a s druhým plačícím. Nyní se i navenek začala realizovat touha zakladatelky: „Od hlubin očištění až po nejzazší hranice země!“

„Ježíši, dej, aby mi kříž daroval lásku!“

Marie od Prozřetelnosti se už téměř nedokázala hýbat, rakovina stále více postupovala. Jejím nejvěrnějším společníkem byl růženec, který jí daroval svatý farář arský. Když se naposledy dokázala chopit péra, napsala: „Už 28 let se modlím každý den: Ježíši, dej, aby mi kříž daroval lásku!“

Krátce před smrtí se jí P. Olivaint zeptal, zda by chtěla ještě něco říci svým duchovním dětem: „Odevzdávám jim stále větší horlivost pro duše v očištění a smysl pro rodinu: Nechť jsou Čína, Nantes, Brusel a Paříž jedno srdce a jedna duše! Především jim odkazují lásku, lásku, lásku!“

Evženie zemřela v 45 letech 7. února 1871 v Paříži. Seděla ve svém křesle a v rukou měla růženec, který dostala od svatého faráře arského. Umírající ještě šeptala: „Láska, láska, láska!“

Z Vítězství Srdce 94/2013 přeložil -dd-

Uhášeje oheň utrpení

Duše zemřelých v očištění nám mohou vyprošovat všechny milosti, avšak samy sobě už pomoci nemohou. Spoléhají teď jedině na nás.

Naše víra se opírá o řadu podivuhodných tajemství. Jedním z nich je pravda o životě po smrti, který každý z nás zakusí; o věčném společenství, ke kterému jsme všichni pozváni...

Bůh je láska, a protože je společenstvím tří Božských Osob, touží nás zapojit do života v celé Trojici už zde na zemi – a potom v životě věčném. Je to fascinující a nevy-slovitelná skutečnost! Dozráváme k ní, pokud setrváváme ve společenství s Ježíšem, když Ho přijímáme ve svatých podobách Těla a Krve, čímž nás On skrze Ducha Svatého přivádí ke společenství s Bohem Otcem. Rosteme díky jednotě s jeho Slovem vždycky tehdy, když utváříme všechny své vztahy s druhými tak, aby byly obrazem, ikonou vztahů lásky, v nichž setrvávají Osoby Nejsvětější Trojice. Bůh, který je společenství, působí, že všechno existuje ve vztahu přijímání. Ne vždycky si to uvědomujeme, ale je to tak. Tajemství církve je tajemstvím přijímání...

V každé Eucharistii nás Kristus skrze svou vlastní oběť se sebou tak těsně sjednocuje, že se stáváme součástí jeho mystického těla. On způsobuje, že – když Ho přijímáme – vcházíme zároveň do společenství s Ním a se všemi, kteří Ho přijí-

mají při jediné mši svaté, ale současně i na celém světě. Toto přijímání má mnohorozměrný charakter, překonává veškeré rozdíly vzdálenosti i času. V Kristu se totiž spojují tři veliké skutečnosti – církev bojující, vítězná i očišťující se. To přijímání zajišťuje neustálé přelévání duchovního dobra mezi všemi členy církve.

Církev bojující, to jsme my, žijící na zemi. Překonáváme pokušení, dozráváme a čekáme na osobní setkání s Kristem, které je jedinou jistotou. V přijímání bojující církve svatost jedné osoby způsobuje vzrůst svatosti druhé. Zároveň pád jednoho není pouze jeho soukromou záležitostí, ale oslabuje duchovní úroveň všech. Každý hřích zraňuje celé tělo církve. Každé obrácení zmnožuje její síly.

Do vítězné církve patří svatí a blahoslavení pobývající ve skutečnosti nebe – ve stálé přítomnosti Boha, kteří pomáhají členům církve bojující a vyprošují pro ni déšť milosti. Tajemství tohoto svazku vyjadřuje poznámka z *Dějin duše* svaté Terzie z Lisieux: „Stála jsem před anděly a svatými a řekla jim: »Jsem nejmenší ze stvoření, znám svoji ubohost a svou slabost, ale vím také, jak velice milují srdce šlechetná a velkodušná konat dobro, tak vás prosím, blahoslavení obyvatelé nebe, abyste mě adoptovali jako dítě. Vám samotným připadne sláva, kterou získám vašim přičiněním, ale raďte vyslyšet moji modlitbu, (...) osměluji se prosit, abyste pro mne obdrželi vaši dvojnásobnou lásku.«“

Přiliv milostí a duchovního dobra zahrnuje rovněž očišťující se církev. Tvoří ji ti, kteří umírají v milosti a přátelství s Bohem a – ačkoliv už jsou si jisti svou věčnou spásou – budou moci zažívat radosti sjednocení s Bohem teprve tehdy, až projdou očištěním, „aby dosáhli svatosti nutné ke vstupu do nebeské radosti“ (KKC 1030). Jsou to duše zemřelých v očištění, které nám mohou vyprošovat všechny milosti, ale samy sobě už pomo-

ci nemohou. Ve chvíli jejich smrti skončila doba, kdy ještě mohly získávat zásluhy, přijímat utrpení, odčiňovat, konat pokání. Teď mohou spoléhat jenom na nás.

Naše pomoc je projevem nejvyšší lásky. Můžeme ji přinášet, jestliže obětujeme odpustky úplné nebo částečné, které je možné získat svatým přijímáním, modlitbou na úmysl Svatého otce i návštěvou kostela nebo kaple ve dnech od 1. do 2. listopadu nebo smírným navštívením hřbitova a modlitbou za zemřelé ve dnech od 1. do 8. listopadu. **Nesmírným darem pro duše zemřelých je mše svatá sloužená za duše v očištění** nebo modlitba růžence či korunky k Božimu milosrdenství.

Obzvláště cenný bude náš dar našich srdcí znovu zapálených láskou. Zažeňme hněv, zlé vášně, zlobu, urážky, pomluvy z našich úst a oblečme si milosrdný soucit, dobrotu, pokoru, skromnost, trpělivost, snášeje jedni druhé a odpouštějme si navzájem, pokud by někdo měl něco proti druhému; jak Pán odpustil nám, tak odpouštějme i my! K tomu všemu se oblečme láskou, která všechno spojuje k dokonalosti (srov. Kol 3,8.12–14). To jsou nejkrásnější květiny, jaké můžeme darovat našim blízkým zemřelým. „Nemám žádnou jinou možnost,“ psala svatá Terzie z Lisieux, „jak Ti projevít svou lásku, než házet květy, to znamená **nezanedbat žádnou drobnou oběť, žádný pohled, žádné slovo, využívat všech nejmenších věcí a dělat je z lásky...** Ježíši, k čemu Ti budou mé květy i mé písně? Ach, vím dobře, že ten vonný déšť, ty jemné plátky bez jakékoliv ceny, ty milostné písně srdce nejmenšího ze všech Tě okouzluji. Ano, to nic Ti udělá radost, vzbudí úsměv vítězné církve. Ta vezme moje květy, z lásky posbírané lístky okvětní, a nechá je padat skrze tvoje Božské Ruce, (...) stejně tak bude házet ty květy, které Božským dotykem získaly nekonečnou hodnotu; bude je házet na církev trpící, aby uhasila její plameny, bude je házet na církev bojující, aby jí dal dosáhnout vítězství!“

Obětujme Ježíšovi všechno, neztratme žádnou příležitost! Ať modlitba, každé slovo, pohled, čin... se promění v lásku. Házejme květiny, uhášeje oheň utrpení všech našich zemřelých, zakoušeje společenství s nimi, způsobíme tak velikou radost Ježíši.

Z Milujcie się! 4/2013 přeložila -vv-

ZA SVOBODU, kterou nám vrátila v roce 1989, chceme v sobotu 15. listopadu 2014 PODĚKOVAT SV. ANEŽKE ČESKÉ v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze. Program:

- 10.00 hod. předprogram slova a písní o sv. Anežce
 - 10.30 hod. slavnostní pontifikální mše svatá – hlavní celebrant a slavnostní kazatel Jeho Eminence kardinál Pietro Parolin, vatikánský státní sekretář • 12.00 hod. přátelské setkání na Hradčanském náměstí s hudbou, pohoštění a připomenutím atmosféry listopadu 1989.
- Více informací na www.apha.cz.**

Cestovní agentura **Dvě Srdce** nabízí **POUTĚ DO MEDZUGORJE** v roce 2014: • **20. – 26. 11.** Zsvěcení Panny Marie v Jeruzalémě, slavnost Ježíše Krista Krále, výročí smrti fra Slavka, noční adorace • **6. – 9. 12.** slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie, krátká adventní pouť • **22. – 26. 12.** Vánoční pouť • **27. 12. – 4. 1.** Svaté rodiny, Silvestr, Nový rok – slavnost Matky Boží Panny Marie, Ježíšovy jmeniny, mimořádné zjevení. **TRASY NÁSTUPNÍCH MÍST VYTVAŘÍME IDEÁLNĚ PODLE ADRES PŘIHLÁŠENÝCH.**

Více na <http://www.medzugorje-dve-srdce-monika-stampfelova.cz/poute-do-medzugorje-r-2014/>. Přihlášky na telefon 604 119 931, e-mail: monikamed@seznam.cz. Nástupní místa po celé ČR.

O ztotožnění se s vůlí Boží „Život přichází z Boží vůle.“ (srov. Ž 119,156)

I.

Naše celá spása a celá dokonalost spočívá v lásce Boží. „Kdo Boha nemiluje, zůstává ve smrti.“ (1 Jan 3,14) „Láska je svorník dokonalosti.“ (Kol 3,14) Dokonalost lásky ale spočívá v tom, že svoji vůli ztotožníme s vůlí Boží: Neboť toto je znamenité působení lásky, jak říká Areopagita, že sjednocuje vůli milujících, že tedy mají jenom „jedno srdce a jednu vůli“.

Do té míry se tedy Bohu líbí naše díla, naše cvičení v pokání, přijímání, almužny, pokud jsou podle vůle Boží. Protože jinak nejsou ctnostné, ale trestuhodné. Aby nám ukázal toto učení na příkladu, to bylo hlavním účelem, proč náš Spasitel přišel na svět. Podívej se, co řekl o svém příchodu na svět, jak píše apoštol: „Oběti krvavé ani nekrvavé jsi nechtěl, ale dal jsi mi tělo. Proto jsem řekl: Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli.“ (Žid 10,5.7) Ty, můj Otče, zavrhuješ jateční oběti lidí, Ty chceš, abych svou smrtí obětoval to tělo, které jsi mi dal. Pohled, jsem připraven, abych konal Tvoji vůli. A toto dosvědčoval častokrát, když říkal, že přišel na svět proto, aby splnil vůli svého Otce: „Sestoupil jsem z nebe, abych konal nikoli svou vůli, nýbrž vůli toho, jenž mě poslal.“ (Jan 6,38) A toto nám také chtěl ukázat jako znamení své velké lásky k Otci, znamená, v němž vidíme, že jde na smrt, aby byl poslušný Otcově vůli. „Je třeba, aby svět poznal, že miluji Otce a že činím, jak mi Otec přikázal.“ (Jan 14,31)

A proto chtěl uznat za své jenom ty, kteří plnili vůli Boží: „Neboť kdokoli koná vůli mého Otce, který je v nebesích, je můj bratr, sestra i matka.“ (Mt 12,50) A toto byl proto také jediný cíl a vůdčí linie všech svatých u všech jejich děl, totiž plnění Boží vůle. Blahoslavený Suso řekl: „Raději chci být s Boží vůlí ubohým zemským červem než podle své vůle serafínem.“ A Svatá Terezie: „Kdo se cvičí v modlitbě, měl by se především snažit ztotožnit svoji vůli s vůlí Boží. A může si být jistý, že nejvyšší dokonalost spočívá v tom, že kdo toto přednostně nacvičuje, dostane od Boha největší dary

a ve vnitřním životě udělá velký pokrok.“ Blažení v nebi milují Boha dokonale proto, že jsou zcela ztotožnění s Boží vůlí.

Proto nás učil Ježíš Kristus prosit o milost, abychom mohli vůli Boží plnit na zemi, jako ji plní svatí na nebi. „Bud' vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi.“

Kdo jedná podle vůle Boží, bude člověkem podle srdce Božího, jak Bůh právem označil Davida: „Hospodin si vyhledal muže podle svého srdce, který bude všechno konat podle jeho vůle.“ (srov. 1 Sam 13,14) A proč? Protože David byl vždy připraven provést to, co Bůh požadoval: „Moje srdce je připraveno, Bože.“ (Ž 108,2) A prosil Hospodina, aby ho učil uskutečňovat jeho vůli: „Nauč mě konat, co je tvou vůli.“ (Ž 143,10)

Ó, jak velkou hodnotu má jenom jediný akt dokonalé odevzdanosti do vůle Boží, je postačující, aby učinil duši blaženou! Když svatý Pavel ještě jako Šavel pronásledoval církev Boží, zjevil se mu Kristus, osvětlil ho a obrátil ho. Tento světec potom neudělal nic jiného, než že se úplně připraven nabídl následovat Boží vůli: „Pane, co chceš, abych dělal? (srov. Sk 9,6) A hle, když ho Ježíš Kristus prohlásil za nástroj vyvolení a apoštola světa: „Vyvolil jsem si ho za nástroj, aby nesl mé jméno národům.“ (Sk 9,15) Když se někdo postí, dává almužny, umrtvuje se pro Boha, pak mu Bůh dá část sebe. Když mu ale někdo dá svou vůli, pak mu dá všechno. A to je také všechno, co Bůh od nás žádá, totiž srdce a vůli: „Můj synu, dej mi své srdce.“ (Př 23,26) Uskutečňování Boží vůle ať je proto cílem všech našich přání, našich cvičení zbožnosti, úvah, přijímání atd. Toto musí být cílem všech našich proseb, totiž dosáhnout od Boha té milosti, že se z naší vůle stane jen to, co Bůh chce. A k tomu musíme prosit o přimluvu naše svaté přimluvce a hlavně nejsvětější Pannu Marii, aby nám pomohli vydat se vůli Boží ve všech věcech, a zvláště v těch, které se protíví naší sebelásce. Svatý Jan z Avily řekl: „Jediné »Bůh budiž pochválen« v protivenství vyřčené má větší hodnotu, než tisícírádí kůvzdání v radosti.“

CHVÁLY A PROSBY

Ó můj Bože! Moje veškeré zlo spočívalo dříve v tom, že jsem se nechtěl ztotožnit s Tvoji vůlí. Teď si ale ošklivím a proklínám ty dny a ty okamžiky, kdy jsem kvůli své vůli odporoval Tvoji vůli. Ó Bože mojí duše! Odevzdávám Ti ji úplně. Vezmi si ji, můj Pane! A spoutej ji svojí láskou, a to tak, aby Ti nikdy nemohla odporovat. Miluji Tě, nekonečná Dobrota, a z lásky k Tobě se Ti úplně obětuji. Použij mě a se mnou všechno, co je moje, jak se Ti zlíbí, odevzdávám se Tvoji svaté vůli ve všem. Pane, jen mě ochraňuj před neštěstím dělat něco proti Tvé vůli a dělej si pak se mnou, co chceš. Věčný Otče, z lásky k Ježíši Kristu vyslyš mě! Můj Ježíši, vyslyš mě pro zásluhy svého utrpení! - A Ty, nejsvětější Panno Maria! Pomoz mi a vypros mi milost, abych ve všem následoval Boží vůli, protože v tom spočívá celá moje spása, a o nic více Tě už neprosím.

II.

Musíme se odevzdat nejenom v těch protivenstvích, která na nás přicházejí právě od Boha, jako jsou nemoci, bezútešnost ducha, ztráta majetku nebo příbuzných, ale také v těch, která sice přicházejí od Boha, ale zprostředkovaně, totiž prostřednictvím lidí, kteří nám třeba nadávají, pohrdají námi, dopouštějí se na nás bezpráví a všelijak jinak nás pronásledují. V takovém případě, kdy nám někdo ublíží na majetku nebo na cti, bychom si měli vzpomenout, že Bůh si sice nepřeje hřích naší urážky, ale náš zármutek a naši pokoru. Je jisté, že všechno, co to s sebou přináší, se děje Boží vůli: „Já jsem Hospodin, já utvářím světlo a tvořím temnoty, působím štěstí a tvořím neštěstí.“ (Iz 45,6-7) A dříve řekl syn Siracha: „Dobro i zlo, život i smrt... vše pochází od Pána.“ (Sir 11,14) Zkrátka, všechno přichází od Boha, jak dobré, tak zlé. Takové případy sice nazýváme zlem a sami je činíme jako zlé. Ale kdybychom je brali z ruky Boží tak, jak jsou, totiž s klidem a odevzdaností, nebyly by pro nás žádným zlem, ale staly by se dobrem.

Drahé kameny, jimiž jsou bohatě vyzdobeny koruny svatých, jsou právě ty strasti, žaly a zármutky, které přijali od

Boha s tou myšlenkou, že všechno přichází z Jeho ruky. Když svatý Job přijal zprávu, že Šebovci poplenili jeho zboží, co odpověděl? „Hospodin dal, Hospodin vzal.“ (Job 1,21) Neřekl třeba: Pán mi tyto statky dal a Šebovci mi je vzali, nýbrž: „Hospodin mi je dal a Hospodin mi je vzal.“ A proto Ho velebil ve víře, že všechno se stalo podle Jeho vůle. „Jak se Pánu zlíbilo, tak se stalo, buď jméno Boží pochváleno.“ (srov. tamtéž) Když svatí svědkové krve Epitectus a Atho byli mučeni železnými háky a hořícími pochodněmi, nevolali nic jiného než: „Pane, ať se na nás stane Tvá vůle!“ A když umírali, byla jejich poslední slova: „Buď veleben, věčný Bože! Protože ty jsi nám propůjčil milost, že se na nás splnilo Tvé zalíbení.“ Césarius vypráví, že jeden mnich působil mnoho divů, i když nevedl žádný přísný život jako jiní mnichové. Když se opat nad tím podíval, jednou se ho zeptal, jaké skutky zbožnosti vykonával. On odpověděl, že je méně dokonalý než ostatní, ale zaměřoval svoji pozornost zvláště na to, ve všem se srovnávat s Boží vůlí. Jeho nadřízený pokračoval: „Nemrzelo tě, že nám nepřítel před několika dny způsobil škody na našich stacích?“ – „Ne, můj otče,“ řekl. „Děkuji daleko více Pánu za to, že dělá a dopouští všechno k našemu užítku.“ Z toho poznal opat svatost tohoto dobrého řeholníka.

Nechť konáme totéž, když na nás přijdou nesnáze. Nechť je všechny přijmeme z Boží ruky, nejenom s trpělivostí, ale i s radostí, podle příkladu apoštolů, kteří se těšili, že zakoušeli bezpráví kvůli Ježíši Kristu: „A oni odcházeli z velerady celí rozradostněni, že byli uznáni za hodné trpět potupu pro to Jméno.“ (Sk 5,41) A jaká je pro nás větší radost, než nést kříž a přitom vědět, že skrze jeho nesení se Bohu zalíbíme? Jestliže chceme tedy žít v neustálém pokoji, pak hledejme od nynějška především, abychom se ztotožnili s Boží vůlí, abychom u všeho, co nás postihne, vždycky řekli: „Ano, Otče, tak se ti zlíbilo.“ (Mt 11,26) Pane, tak se Ti zlíbilo, tedy ať se tak stane.

K tomuto cíli musíme směřovat všechny naše úvahy, přijímání, navštívení a modlitby a prosit Boha, aby nás srovnal se svojí vůlí. Stále se obětujeme a přitom říkáme: „Můj Bože, tady jsme, čiň s námi, jak se

Ti zlíbí.“ Svatá Terezie se obětovala Bohu více než padesátkrát za den: měl s ní zacházet podle svého zalíbení.

CHVÁLY A PROSBY

Můj božský Králi, můj milý Vykupiteli, přijď a vládni od nynějška v mé duši! Vezmi si celou moji vůli, abych si nic nepřál, nic nechtěl, než to, co chceš Ty. Můj Ježíši, dosud jsem Tě velmi urážel tím, že jsem se protivil Tvé svaté vůli. To mě bolí více, než kdyby mě potkalo nějaké jiné neštěstí. Je mi toho líto, lituji toho z celého srdce. Zasloužím si potrestání a nevyhýbám se mu, přijímám je. Ale jenom mě ušetři takového trestu, že bys mi odepřel svoji lásku, a pak se mnou nakládej, jak se Ti zlíbí.

Miluji Tě, můj milý Vykupiteli, miluji Tě, můj Bože. A protože Tě miluji, chci dělat všechno, co chceš. Ó vůle Boží, ty jsi moje láska!

Ó Krvi mého Ježíše, ty jsi moje naděje! Od Tebe doufám, že ode dneška budu v budoucnu vždycky spojen s Tvoji božskou vůlí.

Ona bude mým vůdcem, mojí žádostí, mým životem a mým odpočínutím. V ní chci vždycky žít a spočívat: chci v klidu spát a odpočívat. Vždycky budu u všeho, co se mi protivi, říkat: Můj Bože, chci jenom to, co chceš Ty. Na mě ať se stále projevuje Tvoje vůle: „Buď vůle Tvá.“ Můj Ježíši, pro své zásluhy mi propůjč milost, abych stále opakoval přísloví lásky: „Buď vůle Tvá, buď vůle Tvá!“ – Ó Maria, moje Matko, Ty blažená, která jsi ve všech věcech plnila Boží vůli! Vypros mi, abych ji od této chvíle také plnil. Moje Královno, vyžádej mi pro Tvoji lásku k Ježíši Kristu tuto milost, doufám v to od Tebe.

III.

Kdo je sjednocen s Boží vůlí, prožívá už na tomto světě stálý pokoj: „Spravedlivého nepotká žádné zklamání.“ (Př 12,21) Tak je to. Protože žádná duše nemůže mít větší radost, než když všechno, co chce, se plní. Kdo nechce jinak, než jak Bůh chce, má vždycky to, co chce. Protože všechno, co se děje, děje se podle vůle Boží. Když budou oddané duše pokořovány, říká Salvianus, je jim to milé. Když trpí chudobou, tak chtějí být chudé. Jedním slovem, všechno, co se děje, je jim vhodné. A proto žijí šťastný život: „Jestliže jsou pokořováni, chtějí to, jestliže jsou chudí,

těší se z chudoby. Proto se nazývají blaženými.“ Ve vedru nebo v zimě, v dešti nebo větru říká ten, kdo je sjednocen s vůlí Boží: chci tato vedra, tuto zimu, tento déšť, protože Bůh to tak chce. Když utrpí ztrátu nebo pronásledování, když se ohlásí nemoc nebo blíží se smrt, pak řekne člověk Bohu oddaný: chci být chudobný, pronásledovaný, nemocný, také smrt je mi vítána, protože Bůh to chce. Kdo spočívá v Boží vůli a všechno si nechá líbit, co činí Pán, ten je už teď nad mraky. On sice vidí bouře, které tam dole zuří, ale není ani zraněný, ani zmatený. To je, jak říká apoštol, ten krásný „pokoj, který přesahuje veškeré chápání“ (Flp 4,7). Pokoj, který přesahuje všechny rozkoše světa a je stálý, netrpí žádnými výchylkami. „Spravedlivý je vždy jako slunce, ale poštilec je proměnlivý jako měsíc.“ (srov. Sir 27,11)

Poštilec, to je hříšník, proměňuje se jako měsíc, který dnes narůstá a zítra couvá. Dnes ho vidíte, jak se směje, zítra pláče, dnes je čilý, zítra zachmuřený a zuřivý. Zkrátka, mění se podle štěstí nebo neštěstí, která ho potkají.

Spravedlivý je ale jako slunce, stále stejný ve svém klidu ve všem, co se děje. Protože jeho pokoj je zakotven v odevzanosti do Boží vůle: „Na zemi pokoj lidem dobré vůle.“ (Lk 2,14) Když Marie Magdaléna de Pazzi slyšela mluvit o Boží vůli, cítila se být natolik potěšena, že z lásky upadala do nadšení. U některých lidí sice dochází různorodými změnami tohoto života k neklidu, který se pocítuje ve spodní části duše, ale v horní části vládne stálý klid, pokud je naše vůle sjednocena s vůlí Boží: „Vaší radost vám nikdo neodejme.“ (Jan 16,22) Jak velká je ale poštilost toho, kdo se protivi vůli Boží! Co Bůh požaduje, musí být beze všeho splněno: protože kdo odolá jeho vůli? (srov. Řím 9,16) Proto musí tito nešťastníci nést kříž, ale bez zásluhy a bez klidu: „Což dojde pokoje ten, kdo se mu vzepře?“ (Job 9,4)

A co jiného chce Bůh, než naše dobro? „Neboť vůle Boží je vaše posvěcení.“ (1 Sol 4,3) On nás chce udělat svatými, abychom v tomto životě byli spokojeni a v onom životě byli svatí. Měli bychom vědět, že ty kříže, které na nás Bůh sesílá, všechny působí k našemu dobru. (srov. Řím 8,28) Také všechny nesnáze tohoto

Základní lidská práva rodičů a dětí jsou v ohrožení

světa nepřicházejí k našemu neštěstí, ale abychom se zlepšili a získali si věčnou blaženost. Máme věřit, že to je k našemu polepšení, že se to neděje k naší zkažení. (srov. Jdt 8,27) Bůh nás velmi miluje, tak, že si nejenom přeje štěstí každého z nás, ale také se o ně stará: „Pán na mě myslí.“ (Ž 40,18)

A co by nám mohl Pán odříci, potom co nám dal svého Syna? „Když ani vlastního Syna neušetril, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval taky všechno ostatní?“ (Řím 8,32) Přenechejme se tedy vždycky ruce Boží, která se vždy stará o naše blaho, pokud žijeme na tomto světě. „Na něj složte všechnu svoji starost, vždyť jemu na vás záleží.“ (1 Petr 5,7) „Mysli na mne,“ říkal Pán svatě Kateřině Sienské, „a já budu stále myslet na tebe.“ Říkejme často se svatou Nevěstou: „Můj milý je můj a já jsem jeho.“ (Pís 2,16) Můj milý myslí na moje blaho a já chci myslet, abych se jenom jemu líbila a sjednotila se s jeho svatou vůlí. Opat Nilus učí, že „nemáme prosit, aby Bůh činil, co my chceme, ale abychom my činili, co On chce.“

Kdo to tak dělá, jeho život bude šťastný a jeho smrt svatá. Kdo umírá zcela odevzdán do Boží vůle, ten zanechává svým pozůstalým morální jistotu o své blaženosti. Kdo ale v životě není sjednocen s vůlí Boží, nebude ani ve smrti a nestane se blaženým. Abychom se proto mohli stále udržovat v souladu s Boží vůlí, pak hledíme, abychom se seznámili s výrokem Písma svatého: „Pane, co chceš, abych dělal?“

Pane, řekni mi, co ode mne žádáš, chci všechno vykonat. „Hle, jsem dívka Páně.“ Hleď, moje duše je Tvoje služebnice, dělej si tedy, co se Ti líbí: já patřím Tobě a nikoliv už sobě. Když se stane významné neštěstí, máme hned říci: „Ano, Otče, tak se ti zalíbilo.“ (Mt 11,26) Můj Bože, tak se Ti zalíbilo, ať se tak stane. Nejvíce milá ať je nám třetí prosba z modlitby Páně: „Buď vůle Tvá.“ Říkejme ji s láskou a opakujeme ji často a několikrát. Budeme šťastni, když budeme žít a umírat se slovy: „Buď vůle Tvá.“

CHVÁLY A PROSBY

Ó Ježíši, můj Vykupiteli! Ty jsi ukončil svůj život na kříži z přebytku bolestí svého života, aby ses stal pramenem mojí spásy. Smiluj se proto nade mnou a učiň mě bla-

Mezinárodní konference týkající se odebírání dětí z rodin v cizině, která se konala 3. října 2014 v Praze, přinesla zcela jasné výsledky. Poslankyně MUDr. Jitka Chalánková (TOP 09) chce iniciovat změnu zákona o sociálně-právní ochraně dětí.

Odborné kruhy totiž v posledních letech zaznamenávají v některých členských státech Rady Evropy neobyčejně vzrůstající počet dětí, které jsou odebrány z péče svých rodičů a následně svěřené třetím osobám. Média už delší dobu upozorňují na případy odebírání dětí bez relevantních důvodů, jejichž oběťmi jsou čeští i slovenští občané žijící v zahraničí. Některé z nich otrásly i českou a slovenskou veřejností a vyvolaly širokou odbornou diskusi. Děti jsou často odebírány milujícími rodičům právě proto, aby systémem fungoval a hodně lidí se z něj mělo finančně dobře.

„Tuto konferenci o odebírání dětí z rodin považuji za mimořádně závažnou, až přelomovou. Slyšeli jsme osobní svědectví rodičů i právníků. Systém, který se postupně rozvinul v severských zemích, způsobil četné nevrátelné lidské tragédie. Svědectví o krádežích dětí rodičům v těchto zemích jsou strašlivá. Jsou stejná jako svědectví o postupech z nacistických koncentračních táborů. I toto všechno jsme dnes vyslechli. A proto je nejvyšší čas zasáh-

nout i v České republice, než bude pozdě. Jde o obchod s dětmi. Prachsprostý kšeft,“ uvedla poslankyně a expertka TOP 09 na sociální politiku MUDr. Jitka Chalánková.

Například soudce Dieudonne vysvětlil možnosti a limity Evropského soudu pro lidská práva. Šokující svědectví přinesla také anglická psychologka McNeillová. Celý zruďný systém náhradní rodinné péče vede k rozbití rodin ve Velké Británii a nese známky organizované zločinné činnosti institucí státu. Často také dochází k umisťování dětí k pedofilům.

„A kdo se třeba odváží zeptat na obchod s lidskými orgány v souvislosti s tímto systémem? Bohužel tyto anglické a severské vzory sociální péče se začínají pomalu, ale zato cíleně prosazovat i v České republice. Věřím, že se najde mezi politickou reprezentací taková shoda, která to dokáže zastavit, a my tak budeme schopni pomoci mnohým nevinným dětem a jejich původním rodinám. Nedokáží už ani vůbec uvažovat o tom, že by tento zruďný systém snad někdy mohl být našim vzorem. Nedovolím, aby se v Evropě 21. století zacházelo s rodinami a dětmi takovým způsobem,“ dodala MUDr. Jitka Chalánková.

Z www.prolife.cz, 8. 10. 2014

ženým. A nedopusť, aby moje duše, vykoupená tolika utrpeními a tak velkou láskou, musela věčně v pekle nenávidět. Tys nemohl udělat nic více, abys mě zavázal k lásce vůči Tobě, a chtěl jsi mi to dát vědět tím, že jsi na Kalvárii řekl tato láskyplná slova: „Dokonáno jest.“ Ale jak jsem dosud splácel Tvoji lásku? Opravdu mohu říci, že jsem v minulosti nedělal nic jiného, než že jsem Tě urážel a dráždil ke hněvu? Děkuji Ti, že jsi mě snášel s tak velkou trpělivostí a daroval jsi mi čas, abych uzdravil své svědomí, dříve než zemřu.

Ano, chci Tě milovat, chci Tě opravdu vroucně milovat, můj Vykupiteli, můj Bože, moje Lásko a moje všechno. Chci dělat všechno podle Tvého zalíbení a dávám Ti všechnu svoji vůli a celou svoji svobodu, zkrátka všechno, co je moje. Také Ti obětuji tuto hodinu a svůj život a přijímám takový druh smrti, jaký mi pošleš, spolu se

všemi bolestmi a okolnostmi, které ji budou doprovázet. Spojuji od této doby svoji oběť s onou velkou obětí, kterou jsi, můj Ježíši, přinesl na kříži, když jsi vydal svůj život za mě! Chci zemřít, abych konal Tvoji vůli. Pro zásluhy Tvého utrpení mi dej tu milost, abych po dobu svého života zůstal stále oddán Tvé vůli, a až přijde smrt, dej mi, abych ji objal s Tvým svatým zalíbením! Chci zemřít, můj Ježíši, abych se Ti zalíbil, přeji si zemřít se slovy: „Buď vůle Tvá.“ - Maria, moje Matko, vypros mi, abych zemřel tak, jako Ty jsi zemřela!

Z knihy Vorbereitung zum Tode oder Betrachtungen über die ewigen Wahrheiten um fromm zu leben und selig zu sterben vom Heiligen Alphons Maria von Liguori přeložil -mp-

Úplné štěstí (2 - dokončení)

Vté době jsem byl „profláknutý“ u jedněch lidí, kteří mě hledali, a dokonce mi hrozili smrtí. Utrpení mé duše ale bylo tak bolestné a ubíjející, že jsem překonal strach a poté, co jsem se pečlivě připravil, jsem vyběhl z chodby. Snažil jsem se jít bočními ulicemi, abych nikoho nepotkal a aby si mě nikdo nevšiml. Když jsem míjel nějakou skupinu lidí, svěsil jsem hlavu a přidal do kroku. Když jsem se konečně dostal k cíli, byl jsem ze strachu celý zalitý potem. Hodně nejistě jsem otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Byl to kostel Svatého kříže, kde jsem byl u prvního svatého přijímání, z kterého si pamatuju jenom to, kolik peněz jsem dostal od pozvaných. Později jsem tam býval jenom zřídka, občas náhodně na něčí svatbě nebo pohřbu, ale i tak vždycky s velkým přinucením.

Konečně nadešel čas

Nesměle jsem usedl kdesi vzadu. Nechtěl jsem na sebe upozorňovat, protože jsem věděl, že na toto místo nepatřím. Hrozně jsem se styděl a připadal si jako pokrytec. Rozhlížel jsem se po celém chrámu, pozoroval lidi, většinou to byly starší ženy v typických mohérových baretech. Konečně začala mše. Když skupina kněží zaujala místo před oltářem, vyšel ze sakristie ještě jeden kněz, který se vydal směrem k „budce“, odborně zvané zpovědnice. Najednou se seběhla skupina lidí. Přicházeli jednotlivě a skrze mřížku něco šeptali směrem ke knězi. Pocítil jsem najednou veliké přání, abych stál jako ti lidé v řadě a všechno ze sebe dostal.

Když jsem šel do kostela, neplánoval jsem žádnou zpověď, zdálo se mi to absurdní. „Proč mám o svém životě vyprávět chlápku, kterého ani neznám? Nakonec ani nevím, jestli se mu dá věřit. Kdo ví, jestli hned po mé zpovědi nepůjde na policii, aby mě ohlásil, a já půjdu určitě sedět?“ – hodně takových pochybností se mi honilo hlavou. Ale kdesi v hloubi srdce jsem cítil, že to, že tady jsem, ještě nic neznamená, že musím postoupit o krok dál, čili jít za tím „chlápkem v sukničce“ a odhalit mu celé své nitro. Nepříjemné bylo také to, že jsem nevěděl, jak se mám zpovídat. Od dob prvního svatého přijí-

mání jsem vlastně snad u zpovědi nebyl, a pokud jsem byl, zpovídal jsem se, jen aby to bylo, a formálně. Nemohl jsem si vzpomenout, co se říká na začátku, nevěděl jsem, jak začít. Ale i tak jsem vyšel a postavil se do řady. Doba čekání byla strašná, hrozně jsem se styděl, ale přes to všechno jsem chtěl být během té zpovědi upřímný, nechtěl jsem nic zatajit. Bylo to velmi těžké, protože jsem v sobě po celý svůj život spoustu myšlenek potlačoval a celou dobu jsem lhal; nikdo o mně vlastně nic doopravdy nevěděl, dokonce ani ti nejbližší. Po celý život jsem nosil různé masky. Věděl jsem, že konečně přišel ten čas je shodit a říct, jaký doopravdy jsem. Nepočítal jsem s tím, že mě potká něco neobyčejného, myslel jsem spíš, že mi ten kněz nějak pomůže, například materiálně. Věřil jsem, že udělá něco, aby mi pomohl, ale zcela určitě jsem nevěřil, že by mohla existovat zpověď, kterou je odpuštění hříchů Ježíšem Kristem.

Celé nebe se těší z tvého štěstí

Přišel jsem na řadu. Představil jsem se a řekl knězi, že se cítím jak ubohost sama a že můj život nemá smysl. Potom jsem mu vypověděl svůj životní příběh, vyznal jsem se ze všech svých závislostí, krádeží, svěřil jsem mu všechny rány a těžkosti, které mě zavalovaly. Jedno vím: že jsem v tu chvíli byl zcela upřímný, nic jsem neskrýval, otevřel jsem se a předvedl, jaký ve skutečnosti jsem. Velice jsem litoval všeho toho, s čím jsem se svěřil, ale asi hlavně proto, že jsem věděl, k čemu mě to dovedlo. Když jsem skončil svou výpověď, kněz jako by ztuhl ve zpovědnici a mlčel. Cítil jsem se rozpačitě, udivovalo mě, že tak mlčí. Čekal jsem od něho nějaká slova, nějakou pomoc. Myslel jsem, že mi nabídne příležitostnou péči nebo že mě zaveze do nějakého střediska pro závislé, nebo že mi pomůže materiálně, abych mohl někam odjet. Kolování takových myšlenek přerušil dotaz, který mi kněz s velkým klidem položil: „Jak se jmenuješ?“ Chvilku jsem se cítil jako na policii, ale přesto jsem odpověděl, že se jmenuju Péťa. Následovalo další ticho, možná trochu delší než to první. Zdálo se mi, že kněz je bezradný, že neví, co říct. Vypadalo to tak, jako by

v hlavě hledal nějaké myšlenky nebo se modlil za vniknutí, aby mohl vysoukat nějaká slova, která by mi přinesla úlevu. Nakonec pronesl následující větu: „Víš co, Péťo, celé nebe se těší z tvého štěstí.“ A po chvíli ještě dodal, abych se za pokání pomodlil jakousi

modlitbu. To mě našťvalo. Byl jsem úplně mimo z toho, co mi řekl. Za prvé: Jaké nebe se těší? V žádné nebe jsem přece nevěřil. Za druhé: Jakým mým štěstím se to nebe těší? Jsem přece nešťastný, závislý, samotný, nemilovaný, zruinovaný, všechno se mi sesypalo, ztratilo pro mě smysl, a ten kněz na mě přijde s větou: „Celé nebe se těší z tvého štěstí.“ Cítil jsem se podvedený. Myslel jsem, že každému, kdo sem přijde, říkají ti knězi stejné slogany: „Bůh tě miluje.“ „Bude to dobré.“ Měl jsem chuť vstát, tomu knězi vynadat a utéct z toho divného místa. Teď, když to popisuji, děkuji Bohu, že jsem to neudělal. Děkuji mu, že jsem zůstal až do konce a dočkal se nejdůležitější chvíle svátosti smíření.

Zázrak milosrdenství

Hodně lidí se zaměřuje na to, jak se duchovní vyjádří k jejich hříchům, jestli je potěší, nebo pokárají. Pro mnoho z nich je postoj kněze základem té svátosti. Tak tomu ve skutečnosti není. Kdyby kněz řekl něco zcela bezvýznamného, nebo kdyby dokonce neřekl nic, kdyby byl větším hříšníkem než my sami – to není podstatou zpovědi, to opravdu není tak závažné. Nejdůležitější je závěrečná chvíle, kdy začíná formulka kněze, kdy my vyjadřujeme lítost a on nám odpouští hříchy mocí svého kněžského svěcení jménem Nejsvětější Trojice. Nebyl jsem si vůbec vědom toho, co se mělo stát, byl jsem přesvědčen, že už se všechno odehrálo, že „křabička poslední záchraný“ se ukázala jako atrapa, že mi „vymyšlený Bůh katolíků“ nepomohl a nezpůsobil zázračné uzdravení mé duše. To by se stalo, kdybych nepočkal až do konce.

Po vyslovení věty, že se celé nebe těší mým štěstím, přešel kněz k následujícímu bodu, poprosil mě, abych hříchů litoval. Navenek mě ta prosba zarazila, ale kdesi uvnitř sebe jsem začal celou svoji vůli skutečně litovat všeho, co jsem před chvílí vy-

znal. Poté byla jakási krátká modlitba, kterou vyslovil, načež se stalo něco, co jsem nečekal. Skrze mřížky zpovědnice bylo vidět soustředěnou tvář kněze. Poslední větu pronesl s takovou přesvědčivostí a s takovou svatostí, jako by to nebylo jeho slovo. Jako by byl jenom nástrojem, jehož prostřednictvím je vyslovuje Někdo mocnější než celý svět. Jako by jenom sám sebe propůjčil k tomu, aby se skrze něj událo to veliké mystérium. Připadalo mi, že se zastavil čas, že něco mocného, a přitom nekonečně dobrého, na mě soustředilo celou svou pozornost. V jistou chvíli jsem pocítil, že pro Někoho jsem nejdůležitější na celém světě, a že tato věta byla stvořena pro mě. Kněz vyslovil velmi výrazně slova odpuštění hříchů: „Odpouštím ti hřích ve jménu Otce, i Syna i Ducha Svatého.“ Potom jsem jenom uslyšel trojí zařukání jako znamení, že může přijít další člověk k tomuto tajemnému prameni, a jako znamení, že pro mě už je to konec – že už mohu odejít jiný, svobodný, ospravedlněný. Byl jsem celý zalitý slzami, plakal jsem, ale doopravdy jsem nevěděl, proč pláču. Cítil jsem, jako by nějaká nejčistší voda vymývala všechnu špínu, všechny nánosy z mého nitra. Šel jsem přes kostel a cítil se obnažený, jako bych byl fyzicky úplně nahý, ale přitom nepocíťoval stud. Můj vnější vzlyk nebyl ničím ve srovnání s tím, co jsem prožíval uvnitř. Cítil jsem obrovskou volnost, jako by mě někdo vytáhl z vězení nebo jako kdybych vyšel z temného sklepení na zelenou louku, kde slunce intenzivně svítilo. Cítil jsem se, jako by mi někdo vyrval mé prohnílé, zrezavělé, zraněné hříšné srdce a vložil nové, životem tepající srdce nemluvněte, které se teprve narodilo a je zcela zdravé a nevinné.

Během zpovědi jsem Bohu odevzdal své hřích, které ve chvíli rozehřešení utonuly v oceánu nekonečného milosrdenství. Výstižně to vyjadřují slova Pána Ježíše z *Deníčku* svatě Faustyny: „Piš, říkej o mém milosrdenství. Řekni duším, kde že mají hledat útěchy, to znamená v tribunále milosrdenství; tam jsou největší zázraky, které se neustále opakují. K získání tohoto zázraku není třeba podniknout dalekou pouť ani konat nějaké vnější obřady, nýbrž stačí s vírou přistoupit k nohám mého zástupce a vypovědět mu svou bídu, a zázrak Božího milosrdenství se plně projeví.“ (*Deníček* 1448) Přesně to

jsem prožil i v té chvíli a byl jsem hrozně moc potěšen, poněvadž jsem vyznal všechnu svoji bídu Ježíšovu zástupci, kterým je kněz sedící „v tribunále milosrdenství“. Nebyl jsem v žádné významné svatyni, ani jsem nevykonal za pokání žádnou dlouhou pouť, ani jsem se nezúčastnil žádného obřadu, vřdyť jsem přece neznal ani Otčenáš. Přišel jsem do obyčejného farního kostela, kde byli ti nejobyčejnější kněží, a zázrak Božího milosrdenství se uskutečnil v celé plnosti. Můj prožitek nebyl způsoben žádnými lidskými, psychickými činiteli. Nic takového – všechno se změnilo, když nade mnou kněz udělal znamení svatého kříže a odpustil mi hřích, tehdy se zázrak uskutečnil v naprosté plnosti. Přesvědčil jsem se o tom v následujících měsících, protože v oné chvíli jsem absolutně nevěděl, co se to děje.

Předchůť ráje

Slavnost eucharistie trvala, zaujal jsem tedy místo v lavici. Na začátku jsem ještě koutkem oka zahlédl pohledy lidí směřující na moji stranu, ale pak jsem byl vtažen do svatě liturgie. Cítil jsem, že jsem účastníkem něčeho velikého. Zahledl jsem se na oltář a pozorně sledoval každý pohyb kněze; bylo to tak tajemné a fascinující. Jen samotný pohled způsoboval, že jsem se sytil duchovně a nechtěl jsem, aby to skončilo, cítil jsem se bezpečný. Nenapadlo mě, že v průběhu té mše na mě ještě něco čeká. Během půlhodiny jsem měl tolik pozitivních dojmů jako nikdy předtím. Bůh překračuje naše očekávání a je schopen nám dát tolik, že to nejsme schopni pobrat. Dělá to proto, abychom rozdávali a směřovali na jiné obdržené milosti. Můj milovaný Otec připravil pro mě, svého marnotratného syna, neobvyklou hostinu. I přesto, že jsem toho nebyl hoděn, protože jsem vedl divoký život, přestože už jsem byl na úrovni zvířete a živil se jako ten vepř zbytky a slupkami, Otec shlédl na moji bídu, kterou jsem vyznal jeho zástupci.

Nastalo ticho, všichni věřící klečeli, kněz pozvedl bílou Hostii a pronesl slova: „Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa. Blahoslavení, kdo jsou pozváni k hostině Beránkové.“ Po těch slovech lidé cosi zamumlali pod nosem, já jsem samozřejmě nevěděl, co říkají, tak jsem mlčel. V hlavě mi zůstalo jen těch pár

slov: „Blahoslavení, kdo jsou pozváni...“ Byl jsem oslněn. Pomyslel jsem si, že to přece jde o mě, že to já jsem byl pozván. Protože když jsem dnešního rána seděl v drogovém opojení a v bídě hříchu, přišla mi do hlavy myšlenka, že bych měl jít do kostela. „To Bůh mě pozval!“ málem jsem vykřikl radostí a nadšením. A jestliže jsem byl pozván, jsem i blahoslavený – přece takhle to ten kněz řekl. Ale co to znamená, „blahoslavený“? Byl jsem tak zahloubán do toho všeho, že jsem málem propásl to nejdůležitější: lidé vstávali a v průvodu šli ke knězi, který rozdával svatě přijímání. Pomyslel jsem si, že já také vstanu a přijmu Přijímání. Nevěděl jsem tak docela, o co tady jde a proč se ten bílý Chléb přijímá. V té chvíli jsem věděl jen to, že v církvi je taková tradice. Od devíti let, po slavnosti prvního přijímání, lidé přijímají ten oplatek – a tím moje eucharistické znalosti končily. Nevěděl jsem, že katolíci věří, že v tom bílém Chlebu je přítomný sám Bůh. Když jsem šel směrem ke knězi, pozoroval jsem lidi, abych věděl, jak se mám chovat. Nakonec přišla chvíle, kdy starší kněz pokročil ke mně, vyňal z kalicha bílou Hostii a udělal mi Pána pánů a Krále králů, jak řekl svatý Tomáš Akvinský. Když jsem přijal svatě přijímání, přijal jsem také víru v to, že před chvílí Bůh všemohoucí – Ježíš Kristus, narozený z Panny Marie, umučený, přibitý na kříž za moje hřích a zmrtvýchvstalý, přišel do mého srdce, aby v něm bydlil a vysvobodil mě z moci ďábla a hříchu. To byla nejkrásnější chvíle v mém životě, předchůť ráje. Chtěl jsem zpívat a velebit Boha; přestože ze mě nevycházel žádný hlas, vím, že mé upřímné ticho v hloubi srdce bylo pro Ježíše nejkrásnějším hymnem chvály.

V Eucharistii jsem objevil zdroj živé vody, plynoucí z Ježíšova Srdce a přítomný ve svatostánku. Duchovní voda, která byla přítomna ve svatě Hostii, uhasila moje nejhlubší touhy. Poněvadž Ježíš říká v evangeliu: „Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit.“ (Jan 6,35) Toho dne jsem našel lék na trýzeň svého žití. Po všechny roky jsem hledal to, co by mohlo způsobit, abych byl šťastný. Domníval jsem se, že tou zlatou pilulkou jsou drogy, alkohol, pornografie, agrese a peníze. Ale jenom Ježíš mi dal úplně štěstí, dal mi

►
důkaz své lásky, lásky ukryté v kousku chleba – v Eucharistii.

Toho dne jsem se cítil velmi důležitý a výjimečný. Poprvé po dlouhé době jsem vnímal, že něco znamenám, že na této zemi nejsem náhodou, že můj život má smysl. Našel jsem svoji důstojnost, svoji identitu milovaného a nádherného syna Ježíše Krista, dědice nebeského království. A o to jsem se rozhodl se s tebou podělit.

Možná to čteš a necítíš se být nádherným, Bohem milovaným. Pokud to tak je, znamená to, že nasloucháš víc hlasu světa než hlasu evangelia. Chci ti říct, že přesto, že tvůj život je těžký, přes všechny hříchy, které jsi v životě spáchal, přes všechny rány, které ti způsobili druzí, jsi neobyčejně důležitý, jsi milován Tím, který za tebe zemřel, který vzal na kříž špinu tvého života a všechno smetl, které tě ničí. On tě miloval nejvíc, protože „nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele“ (Jan 15,13). Stačí jenom, že z hloubi srdce zavoláš jako slepý Bartimeos: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou hříšným!“ Půjdeš ke zpovědi s vírou a zkroušeností – a zažiješ odpuštění hříchů. Potom, když s očistěným srdcem přijmeš Ježíše v Eucharistii, budeš smět říct se svatým Pavlem: „Nežiji už já, žije ve mně Kristus.“

A víš, že se Bůh stal vězněm svatostánku a prosí, abychom mu věnovali aspoň chvíli? On tam je, čeká, chce nás zasypat milostmi a požehnáním. Když přijmeš svaté přijímání, v tvých žilách už neproudí tvoje krev, ale Krev Spasitele prolitá za nás! Dá se říct, že ty jsi chodícím svatostánkem, přechovávajícím Boha ve svém srdci. Není snad Boží láska ohromná?

Pokud jsi na to ještě nepřišel, udělej všechno pro to, aby ses k tomu dostal! Ještě dnes, bez zdržování, leť, spěchej ke zpovědnici, abys zažil tu lásku, která se tam stále vylévá. A pak o tom mluv, vyprávěj, co jsi zažil, všem, kteří žijí v temnotách a utápějí se v zoufalství. Protože – kdo, když ne ty?

Piotr

(Autor je členem evangelizační skupiny *Vysvobození z otroctví.*)

Z *Mihujcie się!* 1/2014 přeložila -vv-

Poslání kněze v hodině smrti

Následující dva příběhy ukazují, jak velmi se Pán Bůh snaží o spásu lidí a katolickým kněžím propůjčil plné moci, které právě v hodině smrti mohou být účinné.

Jeden praktikující katolík z Horního Rakouska byl po svém návratu z francouzského zajetí po mnoho let revizorem pokladen Raiffeisen v Horním Rakousku. Ve většině farností v okolí byl znám svým katolickým zaměřením. S jedním knězem ho spojovalo zvláštní přátelství. Když musel kontrolovat tamější pokladnu firmy Raiffeisen, nebytoval se v hostinci, ale na faře, protože mohl po večerech vést s knězem zajímavé rozhovory, hlavně o víře, ale také o jiných tématech. Později se kněz dokonce přestěhoval do blízkosti jeho bydliště. Tento muž byl od doby zajetí silným kuřákem, a nebylo proto divu, že z toho onemocněl.

Po pobytu v nemocnici zjistili, že jeho plíce jsou plné metastáz, které už zachvátily také játra. V nemocnici a také domácí lékař požádali jeho syna, aby sdělil otcí, že nemá naději na vyléčení. Ten jako věřící člověk si už uspořádal poslední věci, už dříve vyřídil většinu záležitostí, aby předešel pozdějším sporům. Protože bolestí přibývalo, začali lé-

kaři podávat morfium. Po několika dnech došlo k velké změně: S nemocným se nedalo mluvit a jenom neúčastně ležel.

V této situaci se nečekaně objevil jeho důstojný přítel. Syn ho už vůbec nechtěl pustit k otcí s poukazem na to, že už několik dnů na nic nereagoval. Kněz ale zcela rozhořčen ho odstrčil svoji holí na stranu: „Jdi pryč, vy mladí nemáte o ničem ponětí!“ A zjednal si rozhodně přístup k posteli nemocného a vykázal syna a snachu umírajícího z pokoje.

Kněz pozdravil svého starého přítele slovy, že přišel, aby mu dal požehnání na cestu. Přitom uchopil bezvládně ležícího muže za ramena. Bez váhání se umírající vzpřímil. Ten, který už dlouhou dobu na nic nereagoval, pohlédl na kněze s přátelským výrazem tváře. Zatímco mu kněz uděloval požehnání, udělal on sám pravou rukou znamení kříže. Pak spadl nazpět a brzo potom zemřel. Kněžské požehnání bylo to jediné, poslední, na co ještě reagoval.

* * *

Druhý případ se udál v severním Německu. Jistý nemocniční kněz vypráví, že jednou večer byl zavolán staniční sestrou k umírajícímu. Jeho příbuzní zanedbali včas přivést kněze, protože nechtěli přiznat vážný stav nemocného. Kněz se postavil k posteli nemocného, který podle lékařského vyjádření byl už mrtev, aby za něho alespoň vykonal modlitby za zemřelého. Náhle se k úzasu

okolo stojícího nemocničního personálu nemocný vztyčil a ptal se, jestli přišel katolický kněz. Protože byl už na onom světě, a tam mu řekli, že by nemohl bez kněžského rozhřešení vejít do věčné blaženosti, musí se tedy ještě vrátit na zem, aby se ze svých hříchů vyzpovídal. To také vykonal při plném vědomí a přijal pomazání nemocných. Pak se rozloučil v naprostém klidu.

* * *

Příklady probuzení mrtvých najdeme už ve Starém zákoně: Prorok Eliáš probudil svými přímluvami již zemřelého syna jedné vdovy zase k životu. (1 Král 17,21–23)

Náš Pán Ježíš Kristus sám povolal silou svého božství několik mrtvých zase k životu. (Jan 11: vzkříšení Lazara) V přeneseném slova smyslu znamená přechod od smrti k životu znovupřijetí života milosti, který hříchem odumřel. Tuto moc odpuštění hříchů vykonávají kněží jménem Ježíšovým. Někdy posiluje Pán zjevným znamením jako v uvedených případech, kdy kněz jedná v jeho jménu jako „druhý Kristus“. Bylo by ale opovržlivé právě u umíra-

jících se spoléhat na mimořádný zásah Boží a nepovolat kněze.

V Římském katechismu se říká o svátosti pomazání nemocných: „Zde ale těžce hřeší ti, kteří obvykle vyčkávají k pomazání nemocných na ten čas, kdy už jsou ztraceny všechny naděje na uzdravení a nemocný už začíná ztrácet život a smysly. Protože přispívá významně k přijetí bohatých milostí svatosti, když nemocný je ještě při plném rozumu a vědomí a je schopen ještě ve víře a opravdové vůli srdce přispět, aby byl pomazán svatým olejem.“

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 19/2014 přeložil -mp-

Vzpomínky na papeže Pia X. (3)

Pius X. a jeho první přijetí diplomatického sboru

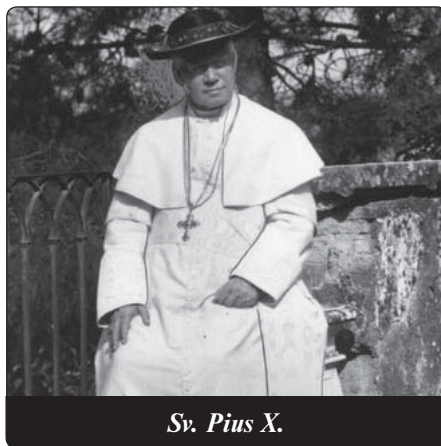
Téměř hned po svém zvolení měl Svatý otec přijmout diplomatický sbor, a proto nejstarší člen sboru čili děkan, Monsieur Miguel Martins d'Antas, portugalský velvyslanec, požádal o audienci. Z důvodu přílišného vedra i kvůli tomu, aby Jeho Svatost byla ušetřena zbytečné námahy a aby se vyšlo vstříc pohodlí vyslanců, kteří toužili opustit Řím na obvyklou dovolenou, bylo rozhodnuto, že bude jednat o audienci kolektivní. Monsieur d'Antas příslibil, že přečte krátké pozdravení v zastoupení svých kolegů, aby jménem příslušných panovníků a vládců vzdal úctu Jeho Svatosti. Audience byla stanovena na 6. srpna.

Toho dne se v jedenáct hodin dopoledne dostavili do Vatikánu velvyslanci a ministři v plné uniformě, doprovázeni svými sekretáři a attachés. Jeden z nich se mi později svěřil, že když vystupovali ve skupině po velkém schodišti, někteří z nich vyjadřovali svou zvědavost, kterou pocítovali vzhledem k tomu, jakým způsobem nový papež zvládne své setkání s nimi. Něco takového musí být pro něho bezpochyby utrpením, říkali; určitě bude na rozpacích, protože není zvyklý na okázalost dvorní ceremonie; vždyť nový papež na rozdíl od svého vznešeného předchůdce Lva XIII. pochází z chudých poměrů a zprávy ho popisovaly jako především venkovského kněze. Tyto prognózy vyvolaly v mé mysli Natanaelova slova: „Může z Nazareta vzejít něco dobrého?“ Filip odpověděl: „Pojď a podívej se!“ (Jan 1,46)

Nebyl jsem při přijetí přítomen, protože to nebylo ani mou povinností, ani mým právem. Pracoval jsem u svého stolu v *Sala Borgia*, když přišel můj kaplan, aby mě informoval, že diplomatický sbor má v úmyslu navštívit mě jako státního pro-sekretáře hned po své audienci u Jeho Svatosti. Rozlehlé sály Borgia snadno poskytovaly možnost i pro tak velké shromáždění, a proto jsem vše rychle připravil k přijetí svých návštěvníků. Brzy poté se dostavili jako oslnivá skupina. Vyslanci se posadili do půlkruhu a jejich sekretáři si stoupli za ně.

Po prvních slovech vzájemného pozdravení následovalo ticho a pozoroval jsem, že vypadali poněkud vážně. Konverzace vázla a jen ztěžka postupovala vpřed. Ptal jsem se jich, zda se jim audience líbila, zda jim Svatý otec něco řekl, a podobně. Odpovědi byly takřka jednoslabičné. Ano, audience se jim velmi líbila. Ano, Svatý otec jim řekl pár slov, přijal je velmi srdečně atd. Pak nastala další tichá pauza a já jsem se začal cítit nesvůj. Přemýšlel jsem o tom, zda nahoře k něčemu nedošlo, zda zde nenastal nějaký nepříjemný zádrhel, nějaká hrubá chyba či něco jiného, co bylo příčinou této zjevné zdrženlivosti a vážného vystupování? Pak však náhle pruský vyslanec prolomil ledy a zvolal: „Monsignore, řekněte nám, co je na tomto člověku tím, co nás tolik přitahuje?“ – „Ano, řekněte nám to,“ opakovali někteří další.

Poněkud překvapen jsem se jich zeptal, zda během audience došlo k něčemu neobvyklému a co bylo důvodem otázky, kterou mi položili. Ne, nic zvláštního se nepříhodovalo. Svatý otec, řekli, je nezdržel příliš dlouho, po krátké odpovědi na pozdrav přednesený jejich děkanem je obešel, aby se s každým z nich pozdravil, a poté odešel pryč a zanechal je *sous le charme de sa personnalité* (okouzlené svou osobností). Všechno, co jsem tehdy mohl poznamenat, bylo pouze to, že jsem se s Jeho Svatostí poprvé setkal jen několik dní předtím a že i ve mně zanechal hluboký dojem svým charakterem a kouzlem své osobnosti. Nemohl jsem podat žádné vysvětlení. Když však moji návštěvníci odešli, zůstala jejich slova

Sv. Pius X.

v mé mysli a zdálo se, že na jejich otázku: „Proč nás tolik přitahuje?“ slyším odpověď: Je to svatost, je to kvůli tomu, že je muž Boží.

Tyto pocity hluboké úcty a respektu vůči Piu X. s postupem doby mezi členy diplomatického sboru neklesaly, nýbrž přetrvávaly a rostly. A nebyly omezeny pouze na ty zástupce států, kteří vyznávali katolickou víru. Byly rovným dílem sdíleny a stejně intenzivně pocítovány všemi. I když dokonce docházelo mezi jejich vládami a Svatým stolcem k velkým neshodám a konfliktům, byl vždy zjevný jejich respekt a nejvyšší úcta, které chovali k Svatému otci osobně. Vždy vzbuzoval jejich důvěru a o této důvěře, kterou měli v jeho nepředstíranou upřímnost a ve vznešenost a čistotu jeho cílů, podávali stálý důkaz. Plně chápali, že když jednal horlivě jménem Církve a když dokonce projevoval přisnost v opatřeních, která užíval k její obraně, jednal tak bez hořkosti a jen na základě hlubokého smyslu své velké odpovědnosti.

Toto bylo zvláště patrné ve chvíli jeho smrti, a zřídka – mám za to – vyvolala smrt papeže tak nefalšovaný smutek či takový dojem osobní ztráty mezi členy diplomatického sboru, jak tomu bylo v tomto případě. Některé jsem viděl dojaté až k slzám a dobře si pamatuji, jak mi jeden z vyslanců, nekatolík, v rozhovoru o Svatém otci ráno po jeho smrti, kdy vyjadřoval svou hlubokou soustrast, neváhal říci, že zamýšlí požádat svou vládu o novou destinaci, protože ať už novým papežem bude kdokoliv, Řím bez Pia X. už pro něho nebude stejným.

Další ze státních zástupců vzhledem k bouřlivé situaci Evropy a vypuknutí Velké války⁽¹⁾ onoho dne v mé přítomnosti zvolal: „Nyní zhaslo poslední světlo a naděje na mír, když zesnul Pius X., a všude kolem nás jsou jen temnoty.“ A další diplomat, nekatolík, mi řekl: „Měli jsme své neshody a kritické chvíle za vlády zesnulého papeže, ale vždy byly jasné vznešené cíle Jeho Svatosti, jeho náležité ocenění těžkostí druhých a přimost jeho úmyslů.“

(Pokračování)

Z anglického originálu
„*Memories of Pope Pius X*“ (London:
Burns, Oates & Washburne, 1939)
přeložil P. Štěpán M. Filip OP

⁽¹⁾ Tj. 1. světové války [pozn. překl].

Pondělí 3. 11. 2014: 6:05 Vatican magazine (787. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Harfa Noemova (24. díl) **7:00** Přejeme si... **7:15** Pro vita mundi (112. díl): Eva Budzáková **7:50** Hudební magazín Mezi pražci **8:30** Outdoor Films s Danielem Orálkem – Ultramaraton je můj život **10:05** BET LECHEM – vnitřní domov (27. díl): Marko Ivan Rupnik **10:20** Hudební magazín Mezi pražci **11:00** Práce Charity v Mexiku **11:20** Příběhy odvahy a víry: Otec Alexander Meň (14. díl): Na cestě za Kristem **11:45** Klačanský pohádkový kuffík (15. díl): O moudrosti **11:50** Sedmihlásky **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Czech Virtuosi – Petr Pomkla (flétna) **13:55** Vatican magazine (787. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:25** Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa – Naplňte džbánky vodou **16:05** V souvislostech (70. díl) **16:25** Charita ve středu – pomoc osamělým ve stáří (7. díl) **17:25** Přejeme si... **17:40** Salesiánský magazín **18:00** Duchovní malby (7. díl): Zmrtvýchvstání **18:25** Sedmihlásky **18:30** Klačanský pohádkový kuffík (16. díl): O čestnosti **18:40** Putování modrou planetou: Galapágy, peklo nebo ráj? **19:25** Patagonie: Misionářský sen **19:40** Zprávy z Věčného města: 3. 11. 2014 [P] **20:00** Na jedné lodi (2. díl) [P] **21:05** Klapka s ... (91. díl) [P] **22:10** Na koberečku **22:20** Noční univerzita: Prof. Julius Lukeš, CSc. – Dotazy k přednášce Čeho jsme produktem? **23:10** Vatican magazine (787. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:45** Kulatý stůl: Dny víry 2015.

Úterý 4. 11. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 3. 11. 2014 **6:15** Svatováclavský koncert Václava Hudečka a jeho hostů z Paláce Žofín v Praze **7:30** Hlubinami vesmíru s prof. Janem Paloušem, 1. díl **8:10** V rukou Božích **8:45** Muzikanti, hrajte (4. díl): Lanžhotčanka **9:50** Vatican magazine (787. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:20** Noční univerzita: Prof. Julius Lukeš, CSc. – Dotazy k přednášce Čeho jsme produktem? **11:10** Vydřet a nepadnout **11:40** Sedmihlásky **11:45** Klačanský pohádkový kuffík (16. díl): O čestnosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. [P] **12:15** Duchovní malby (7. díl): Zmrtvýchvstání **12:40** Platinové písničky (71. díl): Dechovka **13:10** Sestra Tereza Valsé Pantellini – místa a vzpomínky **13:45** Harfa Noemova (24. díl) **14:10** Kulatý stůl: Dny víry 2015 **15:40** Zprávy z Věčného města: 3. 11. 2014 **15:55** Přejeme si... **16:10** Dům ze skla? (1. díl) **17:10** Deník Otty Wolfa a osudy jeho rodiny **17:45** BET LECHEM – vnitřní domov (27. díl): Marko Ivan Rupnik **18:00** Cirkus Noeland (18. díl) **18:30** Klačanský pohádkový kuffík (17. díl): O lakomosti **18:45** Sedmihlásky **18:50** Hermie a potopa **19:25** Budu pomáhat: Múzy dětem **19:35** Zpravodajské Noeviny: 4. 11. 2014 [P] **20:00** Hrdinové víry (6. díl): Tomáš Špidlík **21:05** Šovaneček **21:30** Čeští salesiáni v Bulharsku **21:45** Zpravodajské Noeviny: 4. 11. 2014 **22:05** P. S. **22:15** Poslední noc Johanky z Arku: La dernière Nuit de Jeanne d'Arc **23:20** Terra Santa News: 29. 10. 2014 **23:40** Přejeme si... **0:00** Zprávy z Věčného města: 3. 11. 2014 **0:10** Večer chval.

Středa 5. 11. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 4. 11. 2014 **6:20** Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa – Naplňte džbánky vodou **7:55** Patagonie: Misionářský sen **8:10** Duchovní malby (7. díl): Zmrtvýchvstání **8:35** Zprávy z Věčného města: 3. 11. 2014 **8:45** Budu pomáhat: Múzy dětem **8:55** Hrdinové víry (6. díl): Tomáš Špidlík **10:00** Generální audience [L] **11:25** Zážrak v pralese **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L]

12:45 Klapka s ... (91. díl) **13:50** Dobrý Pastier **14:25** Na koberečku **14:35** Salesiánský magazín **14:50** Kostel na předměstí **15:00** Hudební magazín Mezi pražci **15:40** Zpravodajské Noeviny: 4. 11. 2014 **16:00** Muzikanti, hrajte (4. díl): Lanžhotčanka **17:00** GOODwillBOY V. (5. díl) **18:00** Vatican magazine (787. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** Klačanský pohádkový kuffík (17. díl): O lakomosti **18:45** Sedmihlásky **18:50** Zprávy z Věčného města: 3. 11. 2014 **19:00** Mikroregion Východní Slovácko: Bánov **19:15** Terra Santa News: 5. 11. 2014 [P] **19:35** Přejeme si... [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán SDB – O vnitřní svobodě [P] **22:05** Léta letí k andělům (58. díl): Jana Dominika Bohušová **22:25** Marina **23:00** Generální audience Svatého otce [P] **23:30** Příběhy odvahy a víry: Otec Alexander Meň (14. díl): Na cestě za Kristem **0:00** Svatováclavský koncert Václava Hudečka a jeho hostů z Paláce Žofín v Praze.

Čtvrtek 6. 11. 2014: 6:05 Šovaneček **6:30** Putování modrou planetou: Galapágy, peklo nebo ráj? **7:15** Platinové písničky (71. díl): Dechovka **7:45** Sestra Tereza Valsé Pantellini – místa a vzpomínky **8:15** Léta letí k andělům (58. díl): Jana Dominika Bohušová **8:35** Terra Santa News: 5. 11. 2014 **8:55** Na jedné lodi (2. díl) **10:00** Kulatý stůl: Dny víry 2015 **11:30** Přejeme si... **11:45** Klačanský pohádkový kuffík (17. díl): O lakomosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. [P] **12:15** Svatováclavský koncert Václava Hudečka a jeho hostů z Paláce Žofín v Praze **13:30** Generální audience Svatého otce **14:00** Klapka s ... (91. díl) **15:05** Sedmihlásky **15:10** Cirkus Noeland (18. díl) **15:40** Střední cesta **16:00** Zpravodajské Noeviny: 4. 11. 2014 **16:15** Čeští salesiáni v Bulharsku **16:30** Karmelitánky v Chile **16:40** Harfa Noemova (24. díl) **17:05** Přejeme si... **17:20** Duchovní malby (8. díl): Petr a Pavel **17:50** Hermie a potopa **18:25** Sedmihlásky **18:30** Klačanský pohádkový kuffík (18. díl): O něžnosti **18:45** Hlubinami vesmíru s prof. Janem Paloušem, 1. díl **19:25** Budu pomáhat: Nadační fond pro podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením **19:35** Zpravodajské Noeviny: 6. 11. 2014 [P] **20:00** Jak potkávat svět – s manžely Javůrkovými [L] **21:25** Kus dřeva ze stromu: Film o filmu **21:40** Zpravodajské Noeviny: 6. 11. 2014 **22:00** P. S. **22:10** Byl člověk poslaný Bohem, jeho jméno bylo Jan **22:20** Vatican magazine (787. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **22:50** Muzikanti, hrajte (4. díl): Lanžhotčanka **23:50** Zpravodajské Noeviny: 6. 11. 2014 **0:10** GOODwillBOY V. (5. díl) **1:00** Strání – obec pod Javorinú.

Pátek 7. 11. 2014: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 6. 11. 2014 **6:20** Hudební magazín Mezi pražci **7:00** Příběhy odvahy a víry: Otec Alexander Meň (14. díl): Na cestě za Kristem **7:25** Kus dřeva ze stromu: Film o filmu **7:40** Mikroregion Východní Slovácko: Bystřice pod Lopeníkem **7:50** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **8:50** Na koberečku **9:00** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán SDB – O vnitřní svobodě **10:00** Na koberečku **10:10** Biskup Hirka **10:30** Klapka s ... (91. díl) **11:35** Sedmihlásky **11:40** Klačanský pohádkový kuffík (18. díl): O něžnosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:45** Duchovní malby (8. díl): Petr a Pavel **13:10** Léta letí k andělům (58. díl): Jana Dominika Bohušová **13:35** Přejeme si... **13:50** Marina **14:20** GOODwillBOY V. (5. díl) **15:10** Putování modrou planetou: Galapágy, peklo nebo ráj? **16:00** Zpravodajské Noeviny: 6. 11. 2014 **16:15** Gustav Ištok – Kříž je moje cesta **16:35** Patagonie: Misionářský sen **16:50** Hrdinové víry (6. díl): Tomáš

Špidlík **18:00** Sedmihlásky **18:05** Klačanský pohádkový kuffík (19. díl): O podlosti **18:15** Karelia – jeden den **18:30** Zahajovací koncert Festivalu dětských sborů: Nový Jičín [L] **20:05** Noemova pošta: listopad [L] **21:35** Zprávy z Věčného města: 7. 11. 2014 [P] **22:00** Na druhé straně zdi **22:30** Přejeme si... **22:45** Hlubinami vesmíru s prof. Janem Paloušem, 1. díl **23:25** Karmelitánky v Chile **23:35** Živě s biskupem: kardinál Miloslav Vlk **0:50** Harfa Noemova (24. díl).

Sobota 8. 11. 2014: 6:05 Zprávy z Věčného města: 7. 11. 2014 **6:15** Mikroregion Východní Slovácko: Bystřice pod Lopeníkem **6:25** Záliv svatých **7:25** Léta letí k andělům (58. díl): Jana Dominika Bohušová **7:45** Střední cesta **8:00** Muzikanti, hrajte (4. díl): Lanžhotčanka **9:05** Cirkus Noeland (18. díl) **9:35** Sedmihlásky **9:40** Hermie a potopa **10:15** GOODwillBOY V. (5. díl) **11:05** Zprávy z Věčného města: 7. 11. 2014 **11:15** Hudební magazín Mezi pražci **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **12:10** P. S. [P] **12:20** Zpravodajské Noeviny: 6. 11. 2014 **12:35** Na druhé straně zdi **13:05** Přejeme si... **13:20** Strání – obec pod Javorinú **13:45** Jak potkávat svět – s manžely Javůrkovými **15:05** Terra Santa News: 5. 11. 2014 **15:25** Platinové písničky (71. díl): Dechovka **16:00** Pro vita mundi (118. díl): Mgr. Libuše Vondráčková **16:40** Zprávy z Věčného města: 7. 11. 2014 **16:50** Na jedné lodi (2. díl) **17:55** Příběhy odvahy a víry: Ostrov Sachalin (15. díl): Expanze lásky **18:25** Sedmihlásky **18:30** Klačanský pohádkový kuffík (19. díl): O podlosti **18:40** Taizé Praha 2014 – Evropské setkání mladých [P] **19:00** V souvislostech (71. díl) [P] **19:30** Závěrečný koncert Festivalu dětských sborů: Nový Jičín [L] **21:10** Cesta k andělům (87. díl) [P] **22:05** P. S. **22:15** Chlieb náš každodenný [P] **22:25** Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách **22:45** Budu pomáhat: Nadační fond pro podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením **22:55** Noční univerzita: P. Raniero Cantalamessa – Naplňte džbánky vodou **0:35** Czech Virtuosi – Petr Pomkla (flétna).

Neděle 9. 11. 2014: 6:15 Patagonie: Misionářský sen **6:30** Strání – obec pod Javorinú **6:50** Duchovní malby (8. díl): Petr a Pavel **7:20** Jak potkávat svět – s manžely Javůrkovými **8:40** Putování modrou planetou: Galapágy, peklo nebo ráj? **9:25** Sobecký obr **10:10** Zprávy z Věčného města: 7. 11. 2014 **10:30** Mše svatá z farního kostela Nanebevzetí Panny Marie v Novém Jičíně [L] **11:45** Na koberečku **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (71. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:35** Platinové písničky (72. díl): Dechovka **14:05** Cesta k andělům (87. díl) **14:55** Budu pomáhat: Nadační fond pro podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením **15:05** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán SDB – O vnitřní svobodě **16:05** Čeští salesiáni v Bulharsku **16:20** Hermie a přátelé: Ztracený komář poklad **16:55** Sedmihlásky **17:00** Cirkus Noeland (18. díl) **17:30** GOODwillBOY V. (5. díl) **18:20** Zprávy z Věčného města: 7. 11. 2014 **18:40** Léta letí k andělům (58. díl): Jana Dominika Bohušová **19:00** Na druhé straně zdi **19:35** Přejeme si... [P] **20:00** Vatican magazine (788. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:30** Má vlast: Hustopeče nad Bečvou **22:05** V souvislostech (71. díl) **22:25** Hrdinové víry (6. díl): Tomáš Špidlík **23:35** Poutní místa v Čechách a na Moravě: Velehrad **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:50** Kaple v poušti **0:10** Zpravodajský souhrn týdne.

Institut pro křesťanskou kulturu Vás srdečně zve na **ADVENTNÍ POUŤ do Prahy v sobotu 29. listopadu 2014**. Putujeme a modlíme se za mír ve světě a za duchovní povolání.

Program: 4.30 hod. odjezd autobusu z Hrotovic, 4.40 hod. Radkovice, Biskupice, Slatina, 5.00 hod. Jevišovice, 5.15 hod. Hluboké Mašůvky, Přímětice, 5.30 hod. Znojmo-lázně, 6.00 hod. Moravské Budějovice, 6.15 hod. Želetava
• 10.00 hod. návštěva františkánského kláštera a Lorety v Hájku u Prahy – prohlídka, pobožnost. Klášter na Hájku býval cílem tisíců poutníků ročně a vyniká nejstarší mariánskou Loretou v Čechách a na Moravě. Poutní místo založené roku 1623 je spojeno s více než stovkou zázračných uzdravení a záchranění. Krátce před svou korunovací na krále českého navštívil Loretu císař Karel VI. Za nacistické okupace sice klášter nebyl zrušen, ale stal se depozitářem Archivu Země česká a byly zde uloženy archivy klášterů jiných řádů. Ještě v roce 1948 se tady konala duchovní cvičení pro kněze před jejich vysvěcením ve svatovítské katedrále. V roce 1950 se klášter proměnil v kněžský internační tábor, později objekt převzala armáda a tak započala pouť poutního místa k devastaci, aby byla naplněna slova rektora hájecké kaple Navštívení Panny Marie P. Jana Maria Vianneye Dohnala: „Jsou poutní místa,

kam se již dlouho nikdo nepřišel pomodlit...“ • **11.30 hod. odjezd do Prahy – Hradčany, Malostranské náměstí, Karlův most** s výkladem k jedinečné sochařské galerii svatých, která nepatřila k původnímu záměru stavitele mostu Petra Parléře. Umělecká díla pocházejí z dílen nejvýznamnějších umělců, především od Matyáše Brauna, Jana Brokoffa a jeho synů Michala Jana Josefa, Ferdinanda Maxmiliána a mnoha dalších mistrů • **15.00 mše svatá v kostele sv. Havla.** Kostel byl založen roku 1230 českým králem Václavem I. na svatohavelském tržišti u Staroměstského náměstí, kde se pořádaly korunovační hostiny českých králů. Konala se zde i korunovační hostina Karla IV. a jeho první manželky Blanky z Valois. Karel IV. posléze kostelu daroval lebku sv. Havla (6. stol.) ze švýcarského kláštera St. Gallen. Důležitou úlohu kostel sehrál v době husitské a je zde také pohřben významný barokní malíř Karel Škréta • **17.00 rozsvícení vánočního stromu na Staroměstském náměstí,** poté odjezd domů.

Zájemci se mohou hlásit na tel. 728 272 760 nebo na e-mail: eva.balickova@seznam.cz. Poutníky bude doprovázet kněz. **Cena** činí 580 Kč pro dospělé, 550 Kč pro děti do 15 let. V ceně je zahrnuta doprava, prohlídka kláštera, doprovod. Cena nezahrnuje pojištění na cesty. Kancionály si vezměte s sebou.

Zveme všechny na pravidelnou **POUŤ ZA VÍRU V NAŠICH RODINÁCH**, která se uskuteční **9. listopadu 2014**. Pouť povede **od katedrály sv. Václava v Olomouci do baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku u Olomouce**. Cesta je dlouhá cca **8 km** a jde zhruba o **2 hodiny chůze**. Podle svých fyzických sil a možností se můžete k pouti přidat: ve 12.45 – 13.00 hod. před katedrálou sv. Václava (odchod ve 13.00 hod.) nebo asi ve 14.30 hod. pod kopcem v Samotíškách (zde je také možné nastoupit na autobus a vyvézt se nahoru) nebo v 15.00 hod. na mši svatě v bazilice na Svatém Kopečku. **Blíže informace** jsou na www.rodinnyzivot.cz nebo na tel. 587 405 251 či na e-mailu: reznickova@arcibol.cz.

SVATOMARTINSKÁ POUTNÍ MŠE SVATÁ

R. D. Mgr. Anselm Kříž, OPraem. slouží **mši svatou podle tradičního římského ritu v sobotu 8. listopadu 2014 v 11.00 hod. v kostele sv. Martina v obci Horní Vidim na Kokořínsku**. Na poutní mši svatou Vás zvou Katolická farní kolatura Štětí nad Labem a Orelská župa Svatováclavská. Ke cti sv. Martina jsou vítány orelské prapory a orelské stejnokroje a lidové kroje. **Informace:** Katolická farní kolatura Štětí n. Labem – mobil: 731 402 596, e-mail: anselm.kriz@post.cz • Orel župa Svatováclavská – e-mail: zupa.svatovaclavska@orel.cz, pozvánka: <http://www.orel-zsv.ic.cz/akce.pdf>. Železniční dráha Praha – Mělník – Litoměřice, stanice Liběchov, odtud 10 km Horní Vidim.

Liturgická čtení

Neděle 2. 11. – Vzpomínka na

všechny věrné zemřelé

1. čt.: 2 Mak 12,43–46

Ž 103(102),8+10.13–14.15–16.17–18

Odp.: Ž 37(36),39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)

2. čt.: Řim 5,5–11

Ev.: Mt 5,1–12a

(nebo jiná čtení z Lekt. VI/2)

Slovo na den: Oni budou vidět Boha.

Pondělí 3. 11. – nez. památka sv. Martina de Porres

1. čt.: Flp 2,1–4

Ž 131(130),1.2.3

Odp.: *Opatruj, Pane, mou duši ve svém pokoji!*

Ev.: Lk 14,12–14

Slovo na den: Zebráky a mrzáky, chromé a slepé.

Úterý 4. 11. – památka sv. Karla Boromejského

1. čt.: Flp 2,5–11

Ž 22(21),26b–27.28–30a.31–32

Odp.: 26a (*Budu chválit Hospodina ve velkém shromáždění.*)

Ev.: Lk 14,15–24

Slovo na den: Jdi ven na cesty a k plotům.

Středa 5. 11. – ferie

1. čt.: Flp 2,12–18

Ž 27(26),1.4.13–14

Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)

Ev.: Lk 14,25–33

Slovo na den: I sám sebe.

Čtvrtek 6. 11. – ferie

1. čt.: Flp 3,3–8a

Ž 105(104),2–3.4–5.6–7

Odp.: 3b (*Ze srdce ať se radují, kdo hledají Hospodina. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 15,1–10

Slovo na den: Pečlivě.

Pátek 7. 11. – ferie

1. čt.: Flp 3,17–4,1

Ž 122(121),1–2.4–5

Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)

Ev.: Lk 16,1–8

Slovo na den: Kolik jsi mému pánovi dlužen?

Sobota 8. 11. – nez. sobotní pam. Panny Marie

1. čt.: Flp 4,10–19

Ž 112(111),1–2.5–6.8a+9

Odp.: 1a (*Blaze muži, který se bojí Hospodina. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 16,9–15

Slovo na den: Získávejte si přátele.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

1. – 8. LISTOPADU 2014

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 2. 11.	PO 3. 11.	ÚT 4. 11.	ST 5. 11.	ČT 6. 11.	PÁ 7. 11.	SO 8. 11.									
Antifona	1028	1148	1044	1164	1722	1941	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1723	1941	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1666	1883		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1724	1942	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	724	817	1584	1788	1724	1943	1080	1202	1095	1218	1111	1235	1669	1886		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1724	1943	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1655	1886		
Závěrečná modlitba	724	817	1584	1789	1585	1790	1080	1202	1096	1219	1112	1236	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	724	817	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
Hymnus	1577	1781	1039	1158	1055	1176	1727	1946	1085	1208	1101	1225	1117	1242	1642	1859
Antifony	1578	1782	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	1633	1849
Žalmy	1578	1782	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1633	1849
Kr. čtení a zpěv	1580	1784	1043	1162	1059	1179	1730	1949	1089	1212	1105	1229	1120	1246	1636	1852
Ant. ke kant. P. M.	1580	1785	724	817	1584	1789	1731	1950	1090	1212	1105	1229	1121	1246	1637	1853
Prosby	1580	1785	1043	1163	1059	1180	1731	1950	1090	1212	1105	1229	1121	1246	1637	1853
Záv. modlitba	1575	1780	724	817	1584	1789	1585	1790	1090	1213	1106	1230	1122	1247	1640	1857
Kompletář:	1242	1379	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

MŮJ ŽIVOT V KRISTU • VÝBOR
Jan Kronštadtský • Z ruských originálů přeložila Zdeňka Vychodilová • Odpovědná redaktorka Lucie Mašátová

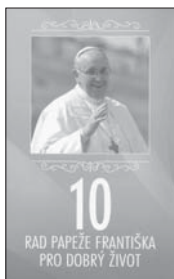
Sv. Jan Kronštadtský (1829–1908) byl velký pravoslavný světec moderní doby. Působil jako kněz v Kronštadu na petrohradském předměstí, kam za ním časem proudily tisíce lidí. Byl to charismatický duchovní pastýř a kazatel, duchovní spisovatel, mystik a divotvůrce. Vždycky věnoval zvláštní pozornost chudým. V západní církvi bývá přirovnáván k svatému faráři z Arsu. Jeho nejvýznamnějším literárním odkazem je rozsáhlé dílo *Můj život v Kristu*, jehož výbor je předložen právě v této knize.

Karmelitánské nakladatelství
 Váz., 115x180 mm, 160 stran, 229 Kč

10 RAD PAPEŽE FRANTIŠKA PRO DOBRÝ ŽIVOT

Argentinský časopis *Clarín* se obrátil na papeže Františka s otázkou, zda existuje nějaký návod na šťastný život. V neformálním rozhovoru Svatý otec odpověděl, že takový recept nezná, ale zmínil deset rad či principů, které jsou podle něho základem vyrovnaného života.

Paulínky • Brož., 90x140 mm, křídový papír, 24 stran, 35 Kč

CESTA DŮVĚRY A LÁSKY • INSPIRACE TEREZIE Z LISIEUX PRO 21. STOLETÍ
Jacques Philippe • Z francouzštiny přeložila Romana Agullo

Na mnoha příkladech ze života sv. Terezie z Lisieux je ukázáno, že některá její vnuknutí jsou nesmírně cenná i pro dnešního člověka, zejména ve chvílích obtíží a zkoušek. Kniha prozrazuje, jak prožívat Terezčinu důvěru ve všech oblastech života tak, aby nesla své plody.

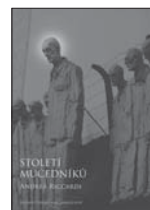
Paulínky • Brož., 115x175 mm, 160 stran, 179 Kč

STOLETÍ MUČEDNÍKŮ

Andrea Riccardi • Z italských přeložili Tomáš Tatranský a Stanislava Šebková • Redakce Tereza Hubáčková • Rejstřík Stanislav Předota

Andrea Riccardi přináší v historických souvislostech příběhy křesťanů, kteří ve 20. století zemřeli pro svou víru, a analyzuje příčiny jejich utrpení a smrti. Historické kontexty jsou různé: pronásledování za druhé světové války, snaha zničit náboženství v rámci pokusů o nastolení komunistické společnosti v SSSR a východní Evropě či v asijských zemích v čele s Čínou, antiklerikalismus v nově se utvářejících laických státech jako Mexiko nebo Španělsko, společensko-politické proměny na africkém kontinentě, těžkosti a předsudky v misijní práci. Všem těmto příběhům je však společné jedno: jejich protagonisté jsou lidé, kteří zůstali věrni své křesťanské víře i za cenu vlastního života.

Karmelitánské nakladatelství
 Váz., přebal, A5, 552 stran, 499 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

771 11 Olomouc 1
 771 11 Olomouc 1
 P. P.
 982707-0262/2011

TZ D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Dolní nám. 24 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: šéfredaktor Josef Vítek, redaktor Mgr. Daniel Dehner. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávkový týdeník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz. Registrace MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.